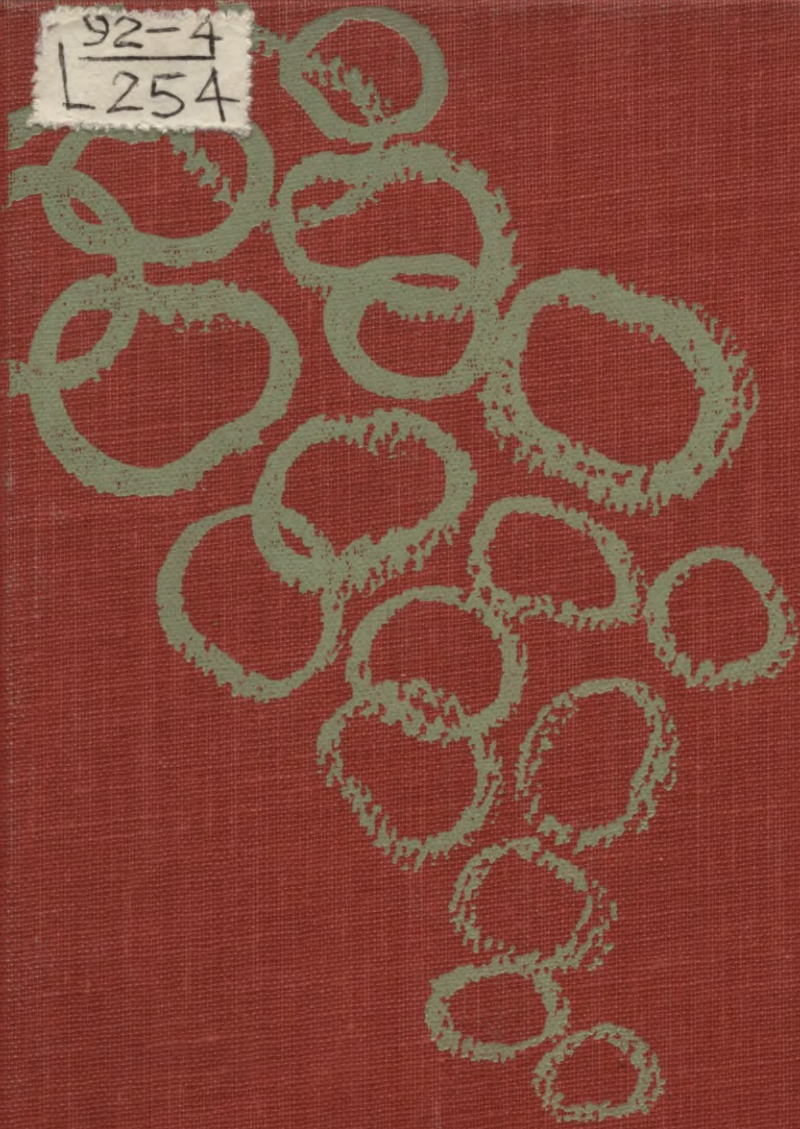
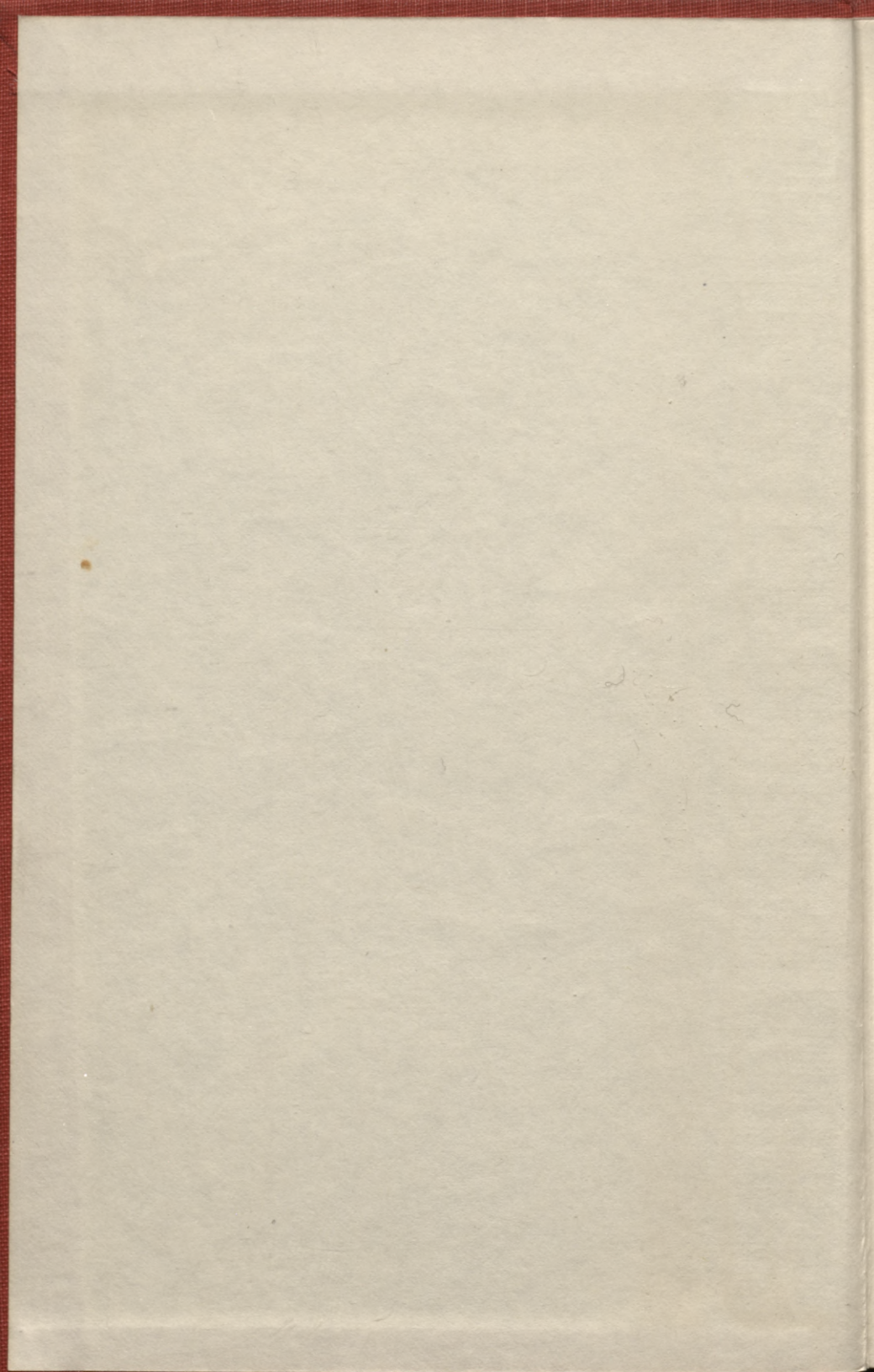

92-4

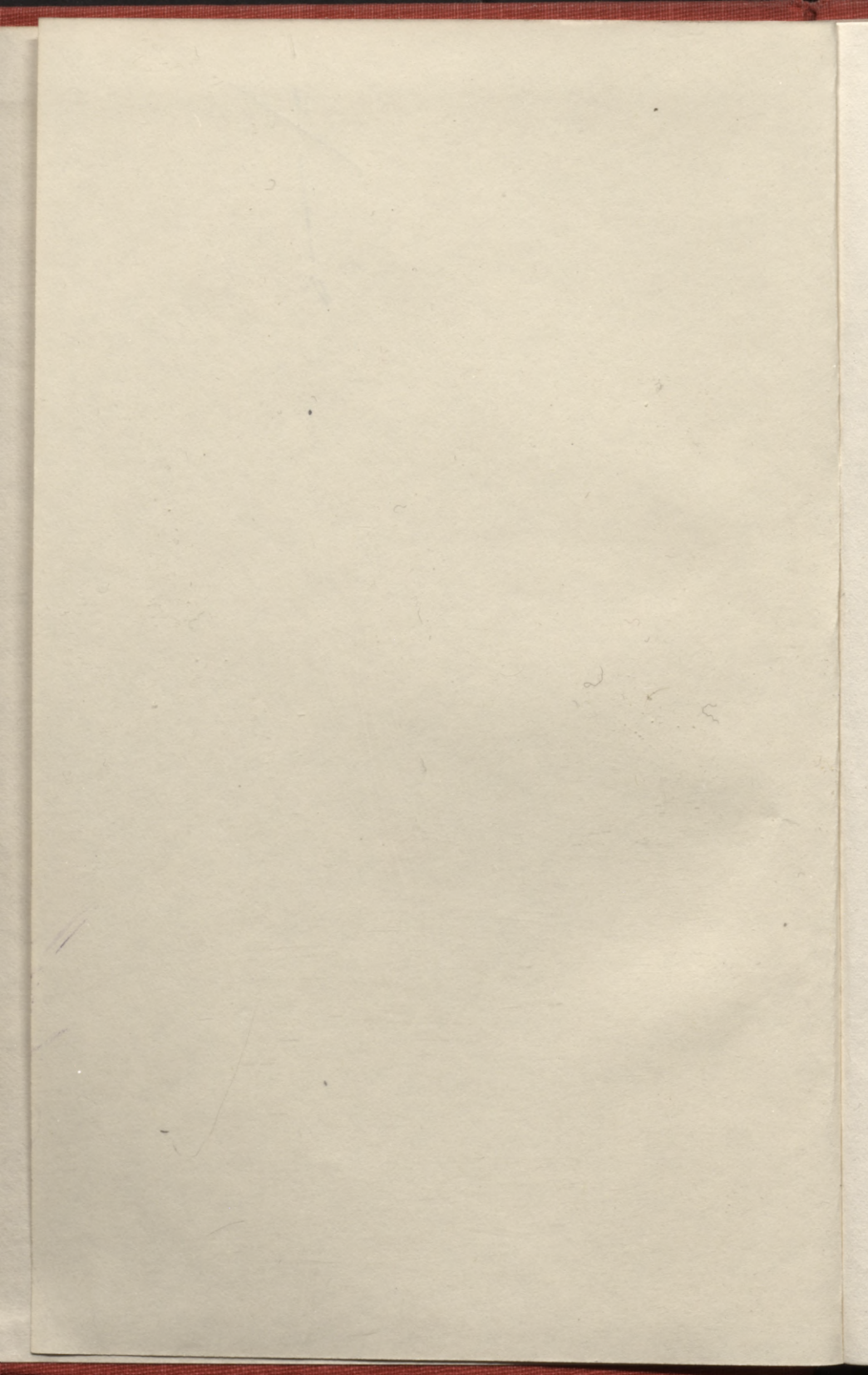
L254

Gunars
Saliņš
Satikšanās

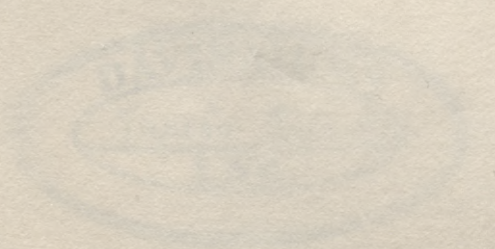

u
a

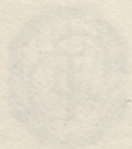

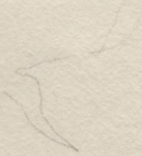
Canada
Salms
Lüksanäs
OYEJOU
1924

B, L

2
5

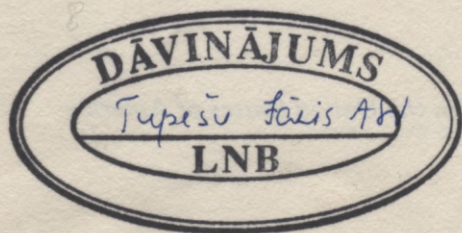
92-4
254

dubl. L
810u

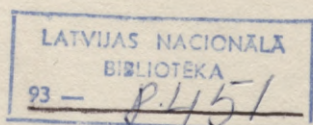
Gunars
Saliņš
Satikšanās

DZEJOĻI

GRAMATU
DRAUGS
1979

Ilmāra Rumpētera
vāks un titullapa

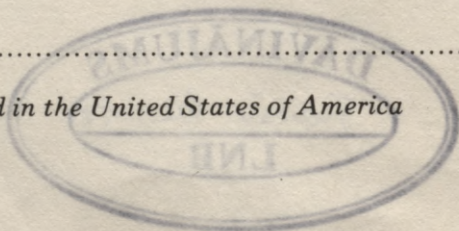
0306122456

© GUNARS SALIŅŠ 1979

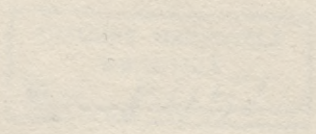
All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form without permission in writing from the publisher, except by a reviewer who may quote brief passages in a review.

Published by "Grāmatu Draugs", a Division of the Latvian Newspaper "Laiks", 7307 Third Ave., Brooklyn, N. Y. 11209

.....
Printed in the United States of America

*mēs iemērcam
viens otra atkusušās krāsās rokas*

1875

1875

1875

1875

IZLIDOJOT

*Mēs esam mākoņos — esam
dienā pirms pasaules radīšanas.*

Zemes vēl nav.

Tikai izplatījums.

Bet kā tas var būt?

Esi jau Tu —

Ieva,

un es pie Tava kailā pleca

Ādams.

*Kāds brīdina Tevi: "Netici
visam, ko viņš Tev saka!"*

*Tu atsmaidi no mana vaiga: "Mēs nedzīvojam
no ticības, bet no
mīlestības."*

VASARA

no vilciena loga
starp Libeku un Kopenhāģenu

Visu rītu smaržo un līst
šie labības lauki manī — brūni, dzeltaini,
brūni, medaini — vārpas un skaras — dzeltainas, izbalušas —
kā mati, kā Tavi mati — reiz tālās
vasarās Tavas jaunības mati.

Un Tava seja, nobrūnusi vasarai līdzī,
un rokas, uz lauka labību sienot,
un stilbi, stāvot uz vezuma, klainājot
pļavās pieziedušās ap Jāņiem.

Līst,

pa vilciena logu
jūdzēm smaržo un līst
šie labības lauki manī,
šīs rokas,
šie stilbi,
šie mati.

Es nezināju,
cik izslāpis biju, cik izkaltis, iztukšojies, cik daudz manī saiet
kā milzu labības šķūnī šie vilnījošie dzeltainie lauki, šis augums,
Tavs augums vilnījošais —
jūdzēm, jūdzēm, jūdzēm
vasaras

PĀR ĶELNES TILTU
kuru gleznojis Oskars Kokoška

*Kokoškas tilts — vilciens sadalījies
zilganzaļos krāsu triepienos —
un mēs paši arī — mēs iemērcam
viens otra atkusušās krāsās rokas
un tad noziežamies viens ar otru no galvas līdz kājām.*

*Un uzziežam sevi uz Ķelnes doma.
Un Ķelnes domu uz savas pieres.
Uz savas pieres, uz saviem gurniem Ķelnes domu, — uz žilbiem
garāmaizejošu meiču zaļisārtidzelteniem stilbiem.*

*Bet tad, mūzeja durvīm aiz mums aizdaroties, pie Ķelnes
Meistara senām vīzijām stājamies,
un kā ar apskaidrību ar citu spožumu klājamies —
viens pret otru no 14. gadsimta zelta debesīm mājamies*

NO EKSKURSANTU AUTOBUSA LOGA

Sens mūris. Te nospīd cauri
divas sejas. Un vīģes koks.
Un pāris augumu kailu.
Un čūska.

Skalrunī
ekskursantu pavadone stāsta: "Jā,
tas ir Ēdenes dārzs — tur vēl spokojas
Ādams un Ieva.
Un čūska.
Un Dievs."

LĪDZ VIDUSLAIKIEM
Maulbronnas klostera pagalmā

Šis platais mūra ērbērgis
ar milzīgo atgāzto dakstiņu jumtu augšā —

tās man nu otras

plaušas: pirmo reiz varu
elpu atsavilkt līdz
viduslaikiem

LAIKS TĪBINGENĀ

*Laiks ir šovasar viens no šīs viesnīciņas viesiem,
brokasto no rīta ar bulciņām, kafiju, melno jāņogu marmelādi
un pēc tam iet pastaigā uz Nekāras malu. No tilta vēro
caurspīdīgajā dzelmē zivis, kas katru rītu tur salasās —
katru rītu tās pašas, viņš visas jau iegaumējis, zina pēc vārda.
Un tad viņš dodas pa ķieģeļiem brūgēto taku gar upi lejup,
pie puķuzirnīšiem noliekdamies pa brīdīm,
kas noreibušās terasēs smaržo veco nameļu sētspusē,
un aiziet līdz Helderlina tornim —*

un tur

*pie dzejiskā jaunekļa melnajā marmorā
mana mīlā viņu šorīt nofotografēja,
šo viesi gaišzilā vasaras uzvalkā, viegli aizsapņojušos
pie kaut kā mūžīgāka
nekā viņš pats*

UZ VĪNA
pa Reinas ieleju

Visās kalnu nogāzēs
vīnāji, vīnāji,
vīnājos Zilie kalni,
vīnājos Zīnāji —

nevis uz akmens galdiņiem mūsu vasaras bauslību rakstīt,
kas lūst,
bet tikai uz vīna,
kas plūst

VASARAS MŪZIKA

*Kā lulina šorīt
stabules man ausīs. Un mana rīkle
te dūcoša niedre, te āžrags. Manas dzīslas
pašlaik uzskano kāds tikko modies ģitārists. Pa kauliem
nobungojas
ksilofonista vālītes — izsit ko brīnum
nemelo-
disku.*

*Bet smadzenēs,
manās smadzenēs temporālās
un oksipi-
tālās
kā skanīgus šķīvjus kāds bundzinieks sit
spožas
saules*

FANTASTISKA FLAUTISTE
Art Nouveau koncertzālē

Viņas tērps, tas zvīno
daudzkrāsains kā taureņa spārni,
un kad sudrabaini sāk viņa taurēt,
viņa paceļas no skatuves dēļiem un
lidinās taureniski:
dziļiem, aizvien
dziļākiem lokiem —
jau zālē — pāri
krēslu rindām.

“Fantastiski!” pieliecies čukstu mīļajai.

Te ieskatos: mīlā

ir puķe — sārtās ziedlapās
vēl viegli jaušami stīgojas viņas vaibsti,
gaišzaļā kātā
auguma
šmaugums.

Un skatos: puķes pa kreisi, puķes pa labi —
visapkārt zālē
visos 1500 krēslos
sēd puķes.

Un tad taurenis plīvo
jau tieši virs manis —
ar sudraba tauri
taurenis taurējošs —
un es — arī es esmu
puķe?!

Te pēkšņi aprimst sudrabainā spēle — un jūtu
manā nektarā iegrimušu
taureņa mēli.

Fantastiska
flautiste!

ĢITĀRAI APKLUŠTOT
Mauru dārzā

*Pēdējais ģitāras akords tumsā — un visums ir atkal
mēms
un bez centra*

MŪZA

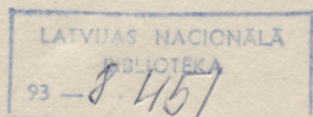
Rīts. Pār viņa ieleju rīts.

*Caur viņas bezmieģā izplesto acu zilgmi
es redzu izlidojam pilsētas baložus.*

Vienreiz.

Otrreiz.

*Un tad arī viņa tos pamana
un ceļas un, debesīs spoguļodamās, krāso uz lūpām
šīs dienas pirmos skūpstus*

PIE FOVISTIEM PARĪZĒ

*Sievietes —
vēl slapjas —
no māla,
vēl Dieva pirkstu nospiedumiem zaļiem un sarkaniem
vispārēm —
jeb mēles?
Viņš viņas izlaizījis tik tikko
no māla
ar mēli?*

UZPLAUKŠANA

*Tu atskaties pret mani ar grāmatu rokā — un gaiši zaļi
zari sāk stīdzēt Tev pāri.*

No sienām, no stenderēm

plaukst bērzi.

*No plauktiem, no grīdas
krūmi sārtām un dzeltenām skarām —*

*Tu sniedzies cauri — man pretī — Tu apvijies man —
sajūtu Tavu
krūšu dzietus —
un mūsu augumiem pāri
līst zelta lietus*

*Tu sēdi uz gultas malas
un raisi bizes,
es viņās
kā mēness vizu.*

*Vēl klavierēm pāri
un grāmatām uz grīdas
"Vai drīkst?"
Tavas acis slīd.*

*Slīd un aizslīd
vasaras naktī — un tad
jau kaila vizi
manu bērzu baltajās mizās*

PAMOŠANĀS
mākslinieka darbnīcā

*Pamostos: pie mana kājgaļa meitene
zila bērnišķa klusa
un it kā bez roku —
kā torss.*

*Un tālāk kājās stāvot pret rītausu aizmigušas
nepazīstamas būtnes —
vēl ar tumsu miesās, ar mežu, ar sveķiem —
kā tēstas no koka.*

*Bet stiklā,
pret iezaļganu rīta gaismu stiklā*

*vēl viņas nakti kā nāvē atgāztā galva
ar sasārtušu un norasojušu seju tai mirklī, kad viņas klēpī
pipalla izplaukst
sarkanā puķē un
liesmā*

MĀKSLA

Pie ķīniešu vitrīnām

*Apstājamies pie ķīniešiem —
tie porcelānā dzied un dzied —
dzied tā, ka nemaz nevar sadzirdēt*

*un divgalvains bruņurupucis
skūpstās iemilējies
pats ar sevi*

*bet es ar Tevi
mūžību šai vitrīnas priekšā ar Tevi*

MĪLNIEKU DEJAS

Mīlotā, šovakar
Tev visas kustības sākas no gurniem
un turpinās manējos

*

Vadi, mīlais, — ar savu augumu esmu gatava doties
jebkurā skaņā, krāsā, jebkurā vēl nenojaustā
kustībā — ka tikai Tu esi manī!”

*

Lūpas ar lūpām, mēle ar mēli — ar krūšu galiem, klēpis ar
klēpi dejo. Tad pēkšņi
mēs esam viens vienīgs auglis —
kas ienākas — kas ienāks — un krīt

*Visu nakti šī iela vaļā
ar augļiem
ar Tevi*

*Viņas seja ir atkal
jauna variācija par tēmu —
par tēmu, kas viņas klēpis.*

RĪTĀ PĒC MĪLAS NAKTS

*Es ieceļu Tevi
izplestām kājām
taisni šīs vasaras debesīs iekšā —
mīlā!*

*Vēlāk, pār pilsētas jumtiem pametot acis,
Tu tur izskaties jau kā iegleznota —
Daļi iegleznota*

PĒC ĒRĢĒLKONCERTA

Manī ir šī katedrāle.

Manī ir vesela debesu valstība.

Manī ir šīs pasaules iesākums un gals.

Un tad vēl Tu

ŠĪ ROZE

*Es viņu ieraudzīju — šo rozi. No diendusas mozdamās,
tā izstaiņāja savus rožainos locekļus.
Tā piecēlās kājās.
Tā ieslējās uz pirkstgaliem debēsīs
un noskūpstīja kādu izbrīnējušos
eņģeli viegli uz lūpām.*

*Un tad es to atnesu Tev —
šo rozi*

VAN GOGA MŪZEJĀ
Amsterdamā

Pār kviešiem laižas
melnas vārnas
un kaisli ķērc:
"Ir vērts! Ir vērts!"

Es piespiežos
pie mīlās krustiem
un saucu līdz:
"Ir vērts! Ir vērts!"

DZĪRES PIE GLEZNOTĀJA

Kārlim Kronbergam

Vīnam no krūkas listot kaut kur zemē, kāds sprieda:

“Nupat kļūst drusku par tumšu...”

Un tad namatēvs ņēma un iemērca sarenī podā

un sadūra mums pār galvām debesu tumsā

zelta traipus —

un zem tiem tad tonakt nodzīrojām

tā kā zem zvaigznēm

MINSTERES RESTORĀNĀ

*Man servē Minsteres teļa galvu — ko gan darīs
nu Minsteres teļš bez galvas?*

*Un ko darišu es
ar divām?*

CEĻA ZĪMES

Apstājos pie ceļa zīmes:
DO NOT ENTER. EXIT ONLY.
*Priekšā tātad
kapi?*

TESMEŅI ZVANĀS

Ar autobusu ārā no Bernes

I

Koloniālpreču veikali ceļa malās
ar vircēm, ar garšvielām, ar
verdzenēm no dienvīdu saulēm.
Uz palodām puķes
sarkanas,
violetas,
un firziķu koki zaro gar māju sienām —
iesārti augļi logā un verdzenes krūts.
Lejā kalnu nogāzēs
ganu būdas.

Ai, Maksi Friš, ai, ārpusniek,
kam nekļūsti gans savā zemē, šais būdās?
Jeb firziķis logā, lai Tevi noplūc tumstot
verdzenes roka

II

Tad labības lauks. Nogāzē stāvā kā briesmās
mieži — visi
veldrē gar zemi —
jau paši sava alus piedzēruši?
jau pa sapņiem
ar apiņiem
mīlējušies?

III

Un āboliņlauks uzdzied
līdz autobusa logam, līdz pašām
pienīgo govju mēlēm ganībās manās.
Tās izliecas no manis un
kārām mēlēm
plūc —
tesmeņi zvanās

IV

Meitu lodziņi aizkariem baltiem
augšā juntu čokuros.
Lido pīlādžogu ķekars no manas rokas:
"Mīlā meitiņ, atver logu...."

V

Līst. Grāvīši mutuļo lejā pa kalnu gurniem —
manu vēnu, manu dzīslu
pieslēgšanās šiem zemes klēpjiem.
Ceļa malās sēnes dzimst no mums.
Zibens nolokās šķērsām pār egli.
It kā te būtu debesu vidus.
Pērkona bārda

VI

Lietus mitējies. No kalniem urgas
baltas kā no kazu tesmeņiem.
"Grüss Gott!" — "Sveiki, vecais Dievs!"

VII

Migla —
metu miglas divieli pār plecu
uz pirtiņu ceļā.
"Kalnu Anniņ, uzmet garu!"

VIII

Klinšu bluķi — smadzeņu pelēkais receklis
no kalnu dziļdomīgās pieres reģioniem.
Un baltas kazas lēkā starp tiem —
dzīvas, tikko piedzimušas
šo kalnu
fantazijas

IX

Ar mizu jumtiem būdas —
ar liepu lūku apaviem
pa mākoņiem staigā

X

Kalnu krogā
iemetu saimnieka pašdzītu šņabīti
"Kalnu vaimanas" —
kazu sieru uzkodām.
Krogus meitas
ar bērniņiem uz rokām:
tie ikšķiem mutēs
acīgi vēro tūristus —
meklē tēvu?

XI

Atceļā
vieglītiņš gurdums —
it kā būtu te pavadīti
jau 10 trimdas gadi.
Ilgas pēc jaunas emigrācijas —
tālāka svešuma,
dziļāka vārguma — ?

Bet vēl mākoņu maigās
jūtas pāri slīd —
pār eglēm uz manas pieres,
pār klinšu blūkiem
un pāri vientuļai kazai uz manas kreisās
auss

Kainu kirjut

Kainu kirjut

"Kainu kirjut"

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

Kainu kirjut

for first number
Boston Jan

LIETŪ PA STOKHOLMU

Es dodos iekšā lietū
un eju un eju šai lietū un atskārstu drīzi,
ka tas ir neizejams. Neizejamas
lietus birzis, lietus meži, lietus
mūža meži. Sen esmu apmaldījies,
sen izgājis cauri pats savam mūžam, pats savai
piedzimšanai. Un mātes miesām.
Vēl tālāk atpakaļ. Tālāk. Kur esmu?
Lietus. Lietus. Neizejams.

STOKHOLMA—TALLINA

ar kuģi "M.S. Estonia"

1. Uz dejas grīdas

Igauņi uz dejas grīdas

iesirmi, sirmojoši, sirmi pavisam

valsē, polko, svingo, rumbo

un aplaudē, kad uz estrādes kaisli kāds dzied

"Maskavas nakts".

Brauc brīvie igauņi ekskursijā.

Ekskursijā uz mājām

2. Š ē r ā s

Tikmēr ārā šēras, šēras,

tikmēr ārā citas vēl senākas ēras —

pamale aizstiepjas sarkana rieta kvēlē līdz

ledus laikmetam un

tālāk. Kur —

kur bijām toreiz?

Kur būsīm reiz?

Un šī jūra?

Šīs zemes?

Slīdam

uz mirkļa muguras šauras kā

valzius spura

3. Z e m e s s t r ē l e

Kabīnes apaļā logā virs gultas zaļgana rītausa.

Pieliecos — gar sirdi nomutuļo

Baltijas jūra.

Un pamalē jau zemes strēle —

jā, tā ir atradusies! —

Mēs traucam

paši sev pretī

TALLINAS PARKĀ

Apsēdušies uz Tallinas mūra drupām,
ieturamies — un salaižas baloži apkārt.

Tekā pa celiņu uzstājīgi —

kā tikko muitinieki: “Kā būtu?!”

Tas Stokholmas rollbiskvīts...”

— Es saprotu, ja

p a ņ e m ā j u....

Un drupinu rollbiskvītu

un sviežu. Bet te —

kur saradušies? —

baložu mugurām pāri uzšaujas zvirbuļi

un vēl gaisā saķer drupačas knābjos un

prom ar visām.

Baloži sabozušies

drāž zvirbuļiem draudīgi pakaļ. Bet ko tu,

ko tu, g o l u p č i k, šiem padarīsi, šiem Tallinas pašpuikām?

A ņ i č e v o.

A ņ i č e v o.

P.S. Drīz vien attapos, ka baloži krieviski it nemaz nesaprata —

un es viņiem latviski atvainojos — bet arī to šie nesa-

prata — un es lūkoju angļiski — un tad viens no viņiem,

man likās, atrūca: “N e v e r m i n d! N e v e r m i n d!”

Un man Tallina sāka iepatīties.

Un Tallinas parka stūrī
čigānietes raibas, skrandainas, basām kājām,
ar zīdaiņiem pie pusplikām krūtīm.

Kāds tūrists tēmē fotokameru virsū —

no krūmiem izsprāgst

čigānpuika: "N e t!" — Un metas kamerai pretī izstieptu roku:

"N e t, b r a t! — brālīti, nē!"

Sarga savu cilti

čigānēns

MĀJNIEKS

Mūs saņemot,
viņš drebēja viss, viņš laistījās viss, viņš reiba un reibināja —
viņš bija
jāņogas, ķirši, zemenes, plūmes,
tomāti dilles, pētersīļi —
no piemājas dobēm?
no piemājas dārziem?
Viņš mūs ēdināja ar sevi
visu to dienu un nakti
un pret rītu norūdzis dzirdināja.
Un tad ar saules lēktu, kad vairs neturējāmies kājās,
viņš cēlās un uz vīna kamiešiem saviem un elkoņiem nesa mūs
mājās.

Bet, kad modāmies, viņš pats bija iekritis dziļā miegā —
dārza stūrī — pie zemes,
un izbijāmies ieraugot: viņš nebija vairs
ne ogulāji, ne ogas, ne vīns —
viņš bija trūdoša zeme — viņš gulēja
pats sevī jau trūdošs, jau beigts
ar koku, ar ogulāju
sahnēm sev pāri, ar nezcik rudenī lapu lēkšķiem matos,
ar sahnēm acu dobuļos. Un tās aizstīgoja vēl dziļāk —
vēl citos acu dobuļos, ar dzeloņstieplēm savijušās, šīs saknes
caur viņa redzokļiem nāves miegā.

Nē, ko es stāstu! — viņš tad pat modās
un, samanījis mūs pārlikušus sev pāri saulē pret Rīgas, pret

Ņujorkas torņiem, cēlās
un celdamies savācās kaut kā kopā un tapa atkal
no trūdiem par miesu —
par miesu, par augļiem, par ogulājiem —
par ogām, par vīnu. Un atkal viņš
drebēja viss un
laistījās viss un
reiba un reibināja —

*un reiba un reibināja vēl vienu, vēl vienu, vēl vienu īsu kā mūžs,
vienu dzimtenes vasaras dienu*

RĪGAS ARCHITEKTŪRA

I

Tā viena Rīga

ar milīgu, ar senu laiku bruģi, ar mūriem, ar izbrukušām
akmens kāpnēm, ar torņu smailēm, —

tā otra — ar bailēm,

ar torņu smailēs, mūros, izbrukušās akmens kāpnēs, bruģī, —

ar acīs un pirkstu galos ritošām

bailēm

II

Mēs ejam —

nāk Laimas pulkstenis pretī un liepas un kanāls ar gulbjiem un
opera, Brīvības piemineklis — kā pastkartē. Bet tad
krustojam Ļeņina bulvāri — un asfalts sprēgā, mēs brūkam,
mēs iebrūkam pazemē.

Tās ir šachtas,

tās ir ogļraktuves — un Rīgas vidū mēs esam pēkšņi
milzīgos tālumos no Rīgas. Mēs ejam

pa šachtām ziemeļos — salīkuši, samājoties, čukstot. Milzīgos
tālumos

tās liepas, Brīvības piemineklis — kā vecā
pastkartē.

Kā vecā

sen izbalējušā pastkartē kaut kur tālumos,
virs mūsu galvām kaut kur milzīgos tālumos —
Rīga?

KONCERTS DOMA BAZNĪCĀ

Kādas rokas. Kādas nobrauktas. Kādas uz sliedēm Vorkutā
priekš 20 gadiem nobrauktas rokas
stichiski ērģeles spēlē,
rokas vien,

kamēr kāds cits ar atsaldētām amputētām kājām,
ar kājām vien
pa ērģeļu pedāļiem
no polārā loka jau 20 gadus
uz mājām — uz mājām skrien

KĀDAS APCIETINĀŠANAS PROTOKOLS

Ne aizsargu, skautu vai mazpulku uniformā, nē,
viņu apcietināja gaišā vasaras uzvalkā —
viņš gulēja rudos un lasīja dzeju.
Zem svārku atloka neatrada
vis paslēptu Latvijas vairodziņu,
bet sakaltušu pīpenes kātu.
Patronām līdzīgie objekti padrēbē
izrādījās oļi,
un no bikšu kreisās maka kabatas
izvilka lietošanas kārtībā
kaķeni — pieaugušam cilvēkam...
Nevienas proklamācijas,
neviena pretvalstiska dokumenta —
tikai vēl tabakas gruži un tajos apvilājos
rupjmaizes kumoss zivju ēsmā
un korķis, kas oda pēc jāņogu vīna vēl.
Iekškabatās lapiņas
no dziesmu, zaļumu un kapu svētkiem.
Drošības sargi
pacilāja šos lietišķos pierādījumus un teica:
“Valsts ienaidnieks numur 1!”

Un kad viņu veda projām gar pieziedušo upes malu
viens no sargiem nervozu zēnīgu vaigu
noskurinājās: “Šis gaiss,
pat šis gaiss ož pretvalstiski. Tas ir
kā reliģija. Kā opijs tautai. Un visi šie
apvāršņi dūmakainie. Un spožums...”

Miegdamies viņš vērās upes līmenī —
tad parāva mašīnpistoles stobru uz augšu
un ielaida septiņas ložu kārtas
upē mirdzošajos baltajos vasaras mākoņos

*Mēs neesam zirnekļi, čūskas, laši, nē,
bet ko mēs ieņemam sevī —
sāpes, atriebi, naidu, mīlestību vai nāvi —
tas mūs dzen ar to pašu
neapturamo ārprātīgo aklo spēku
kā instinkti zirnekļus, čūskas, lašus —
līdz galam*

DZEJNIEKAM RĪGĀ

*Pa Rīgas ielām skrien suns,
krieviski riedams —
pierej durvis, pierēj logus,
pierej tirgus, tramvajus, krogus,
bērnu ratiņus, liķa ratus,
kādas trako mājā ieslodzītās
sajukušos matus.*

*Pa Rīgas ielām skrien suns,
krieviski riedams —
bet Tev tur vēl dziedams,
Tev tur vēl šis tas
latviski dziedams*

ES PAMODOS NO ZIRGA ZVIEDZIENIEM

Es pamodos no zirga zviedzieniem,
un manā viesnīcas logā, ko pa nakti biju pametis vaļā,
iekšā liecās
zirga galva.

Tad ormaņi tomēr Rīgā kā senāk?
elkonī pacēlies, brīnējos.
Kā pacienāt — ar rupjmaizi? ar skābu gurķi?
Te iesita kā pa pieri: — Ka tik nav maskējies
ziņotājs!

Bet zirgs
iezviedzās par jaunu — un nu jau daudz saprotamāk:
“Neuztraucies,
es neesmu no čekas vai CIA. Vai tad nepazīsti? Ričs.
Šķirāmieš priekš 33 gadiem — kad rāva mani uz
Volchovu.”

Patiesi, Ričs!
Tikai rupjāku balsi un
zirga ģīmī.
“Tā te vieglāk,” viņš nozviedzās purnu uz palodas.
Pēc kara nosūtīts uz ziemeļiem — “atpūtā”.
Kad atgriezies beidzot, ne mātes, ne tēva, ne māsu, ne
dzimtenes meitenes vairs.

Tad nu tā — kļuvis par smago ormaņi.
Ormaņi?!
Ieskatījos ciešāk Ričā — nē, zirgs, kas zirgs!
“Nu, kā to ņem,” viņš vieglītēm zviedza. “Bez tam
tā arīdzan izdevīgāk — piemēram, mikrofonā
šo zirgošanos šamie nemāk izfiltrēt...”
Un viņš zīmīgi skatījās manas istabas griestos.
Tad nu zirgojāmieš.
Par veciem laikiem.
Un tā tālāk.
Un vēl tālāk.
Un sadzērām beigās

zirgu šņabi.

“Līdz citai reizei!” viņš nozviedzās —
un, pakaviem klikšķot, aizrikšoja
caur vecpilsētu rītausā —

zirgs kas zirgs

VECRĪGĀ

*Un viņa nāca rīta pakrēslā pa vēl tukšajām ieliņām,
spiezdama plaukstām savas pilnīgās krūtis, tā ka
piens pa bruģi plūda skanēdams;
un tad viņa gāja tālāk, un starp šīm kailajām krūtīm važā
šūpojās*

*smaga senlaiku rota — kā no atraktiem
kapiem; un kāds vīrs ar zaļu
seju noskatījās viņā caur logu, caur tempļa
sienu — Dievs? Ar zaļu seju
Dievs?*

*Bet es redzēju viņu, šo sievieti,
nodurtu galvu un nolaistiem, kā apskaidrotiem plakstiem
aizejam —*

ar krūtīm kā zvaniem zvanot.

*Un atgrūdās durvis, un parādījās citi — vienam
bija izgauzts vēders,
bet kā no akmens tas
neasiņoja,
un zarnas
nekārās ārā. Nē, kā iebojāta, bet
lieliska statuļa viņš skrēja pa ielu tālāk, kamēr citi
klaunveidīgi radījumi dejoja locīdamies veco vārtu priekšā un
vārstīja savus
ar cirvi pāršķeltos
paurus ciet un
vaļā
kā varžu mutes*

AR RĪGAS FOVISTIEM PIE VĒL
NEPABEIGTAS GLEZNAS

jeb

AIJĀ ŽŪŽŪ, LĀČA BĒRNI

- Šis dzērveņu sarkanums — ā, mežs! Ar oranžām eglēm. Un
kailzilas sievas —
no kādas cilts? no kādas ēras?
Vīrus viduslaikos nogāzis mēris?
— Nē, tepat artelī kristaldzidrais...
— Tad meklē viņas, ar ko turpināt cilti?
— Jā, ar lāci kādu, ar tēvaini brūnu
šai sarkanumā, šais dzērveņogās
satiksies varbūt.
— Un puikas tad dzims ar lāča ausīm?
— Hmm...

PIELŪDZĒJS

Pēc 33 pavasariem atgriezusies mājās,
viņa istabā savā pašķīra loga aizkarus —
un aizsitās elpa: tur stāvēja viņš — viņas pielūdžējs
no ģimnazijas laikiem!

Viņš tur jau stāvējis — cik ilgi? 33 gadus?!

33 gadus pie viņas loga
vizbulītēm rokās!

Un viņa dzīvoja
sestajā stāvā

TRIMDINIEKU MEIČA, KAS NUPAT CIEMOJUSIES RĪGĀ

Es noteikti braukšu atkal, jā —
ar vienu gandrīz apprecējos,
bet tas izrādījās mans brālēns,
un ar otru gandrīz apprecējos,
bet tas izrādījās precējies,
un ar trešo gandrīz apprecējos,
bet tas domāja, ka es būtu traka,
ja gribētu palikt Latvijā,
un es domāju, ka viņš būtu traks,
ja viņš tur negribētu palikt.

Lucīši? Vai es ēdu lucīšus? Lucīši
fantastiski! Ko dzērām? Balzāmu, protams, melno balzāmu —
melno balzāmu ar šampanieti,
melno balzāmu ar labo armēņu konjaciņu,
bet visbiežāk melno balzāmu tieši ar melno balzāmu.
Kā lūdzu? Nē, mēs nekad nejutāmies piedzēruši,
jo nekad nebijām skaidrā.

Visaugstāk gāja "Pērlē", tas tāds glauns krogs kaut kur
jūrmalā —
tur tūristiem par godu bija oficiāla pieņemšana,
un mums lēja un lēja, laikam lai mēs vairāk runātu,
un mēs arī runājām. Bet tad viņi sāka teikt,
ka mums, vot, tomēr vairs nepadodoties, vot, dažas latviešu
skaņas:

mēs sakot "t e" — ar eksplodējošu "t",
bet esot jāsaka "t e" — ar neeksplodējošu "t",
uz ko mēs tūdaļ sākām eksplosīvi dziedāt, tas ir mēs, tie
tūristi:

"Te es dzēru, te man tika..." Un tas viņiem, vot, patika. Tikai
tautas dziesmas viņiem vairs neesot modē,
tās dziedot, vot, tikai dziesmu svētkos.
Un mēs tad, vot, teicām, ka jāsaka nevis "vot", bet "what" —
un tamlīdzīgā garā — un gāja augstu.

Bet tad es saņēmos un devos, kur stūrī
vientuļš sēdēja populārs Rīgas dzejnieks.
Es viņam drosmīgi nostājos priekšā
un teicu tā un tā — mēs jūsu dzeju
lasījām Rietummičigenas universitātē Amerikā.
Un viņš paskatījās manī trakām acīm un teica: "Šausmīgi,
kāpēc jūs nepārceļaties dzīvot uz Latviju?"
Un es teicu: "Mums ļoti patika jūsu dzeja."
Un viņš teica: "Šausmīgi,
kāpēc jūs nepārceļaties dzīvot uz Latviju?"
Un es teicu — es vairs neatceros, ko tad teicu,
bet viņš man pieliecās pavisam tuvu
un teica: "Neklausieties, ko es jums teicu —
es esmu drusku iemetis..."

Un otrā dienā Rīgā latviešu valoda
skanēja vairāk nekā krievu,
jo bija sabraukuši no visām Latvijas malām
uz dziesmu svētkiem. Pat akmens tēli vecajos portālos,
šķiet, todien latviski čaloja savā starpā, plēsa jocīnus. Brīžiem
it kā nosauca ko pakal, ko draisku, kā pazītu mani. Reiz
pat apstājos un atskatījos.

Un tā es gāju un domāju, kaut mūžīgi Rīgā turpinātos šie
svētki.

Un es domāju, ko tas dzejnieks teica — cik šausmīgi.

Un es domāju, varbūt viņš nemaz nebija tik iemetis.

Un es domāju — es domāju: diezvai viņš precējies?

VĒSTULE NO ZIEMASSVĒTKU KŪTS

Datēta Latvijas laukos 1976. gadā

Svinēsim Ziemassvētkus — jā, tepat kūtī. Gaidīsim

Jaunavu, kas ieņēmusi

Dieva dēlu — no Svētā Gara.

(Te apstāju rakstīt un skatījos uz veco bībeli koka vākos:

kādi gan laiki! pie mums tak vai katrs bērns tāds

brīnums tagad, ka liekas no Svētā Gara. Un vai tad tā nav?

Tās bezdievīgas runas, bet

kur, Dieviņ, tu paliksi,

kad mēs visi nomirsim?)

Zvaigznes diena? — Tu prasi. Trīs gudrie? Kur tie rasies?

No austrumzemēm? No rietumiem? No polārā loka? — tie jau

vairs nebūs nācēji.

Un mums pašiem — kur mums rasies trīs gudrie? Mums

taču tikai

divi — trešais muļķis. Ak tā ir cita teika?

Bet esi sveika, svētku nakts!

Sveika, kūts — ar visām smakām. Met ēnas pa priekšu

vējlukturis. Taustāties

basām kājām pa salmiem, pa sienu — starp lopu purniem,

mugurām. Klausāties

lopu elpā,

īdos,

mūjās —

kur,

kur šai kūtī, kur atspīdēs zvaigzne — kur ieraudāsies

TAS BĒRNS

PIEDZĪVOJUMS RĪGĀ

Kāda trimdas dzejnieka stāsts

Mēs iepeldējām Rīgā reizē ar jaunajiem lašiem, kas atgriezās
no jūras

Daugavā

nārstot,
un mūsu mīlestība laistījās mūsos
no galvas līdz kājām, kad krastmalā apskāvām
bruģa akmeņus, gaiļus torņos, ormaņu zirgus,
siena vezumus ielās no laukiem — un citu, kā laikam vairs
nebija:

čikstošas izkārtnes, kioskus senus, Čaku.

Ar mājniekiem,

ar puķēm klīdām pa Rīgu
jeb vai Rīga ar katru ielu, ar katru akmens audu slīdēja cauri
caur mūsējiem, lai mēs grīļojamies
kā slīdošās smiltīs,
kas gāž
no kājām.

Iesitās ausīs

krievu mēle, bet mēs
it kā neticējām: tas nevar būt, šīs ir mājas —
MŪSU VIENĪGĀS!

Tiesa, Daugavmalā zivju sievas
zvīņainām rokām bikstīja cita citai pie sāniem:
“Skat, ekskursanti no Amerikas — kā šiem te patīk!”

Te aizkar man pieri
roka maīga un tieša:
“Atjēdzies!” pretī man vizmo
Rīgas dzejniece.

Esam vieni
uz jumtiem.

Viņa atslējusies pret balustrādi.

Mēness gaisma pludo no viņas matiem un savieno viņu
ar Rīgu lejā — ar lapotnēm, zaļganiem torņiem,
ar pieminekli, ar bronzas tēlu pret zvaigznēm —

“Jā, un ar tevi,”

viņa čukstoši saka —

un mirkli es redzu, kā viņas mēnesnīcā pār

Nujorkas debesskrāpjiem

izmisuši karogi plandās, bēgļu pajūgi, Kurzemes krasts.

“Vai neesi tas Tu?”

— Jā! gribas saukt. Bet vēl nespēju ticēt. Vai tiešām? “Tu —
ko tu gan zini par Kurzemes krastu?”

— *F a š i s t u a r m i j a, b u r ž u j u b a r s* — tā tak Tu
mācīta...”

“Tā tiku mācīta,”

atsaucas viņa no tumsas.

“Tā tiku mācīta,

pirms tiku pārmācīta.”

Un tad viņa uznirst

ar vēl spožāku mēnesnīcu —

viņa vizmo

kaila pār Rīgu pāri, pret torņiem, pret mani. Bet augums, es
redzu,

augums šis mēnešainais,

šis augums ir

rētās:

“Šo te uz skausta — pieduries! —

to pametis bendes cirvis,

un šis zem krūtīm — pie kauna staba

sietai, tur graužušās virves.

Tās sīkās skrambas?

Es akmeņiem nomētāta —

un aiz matiem vilkta

pie prāta.

Tās rokas, kurām tu izbēgi
un kurām es reiz ticēju, tagad
tās cērt un žņaudz — uz mana kakla
zīmes, cik tās ir smagas...”

Mani pirksti slīd
pāri šīm rētām, kaklam, pleciem, slīd —
un it kā mēnesnīcu, senu mēnesnīcu plūdos bezgalīgos
grimstot, jūtu zem pirkstiem
augumus senus un rētas —
un krūtis un klēpjus,
pletņū un pātagu cirstus pār muguru krustus —
un spītā kairus
plecus un krustus.

Dūc balsis,
dūc mēness plūdos
vai pirkstgalos vai audos manos
vai augumā šai bezgalīgā — — —

Kad vēru acis, mēnesnīcu
skaloja rīta gaišums pār Rīgu.
Sniedzos, kur viņa — bet pāri pār balustrādi tai vietā bulvāra
krēslā
vizmoja tikai piemineklis —
tēls no bronzas.

Un velti izmeklējos viņu
tai dienā, nākamās — un jau likās:
būšu to visu nosapņojis — tur, uz tiem jumtiem —
ekskursants no Amerikas.

Bet tad — tad sekoja

DĪVAINAIS NOTIKUMS AR PIEMINEKLI

Pirmās to ievēroja
zivju sievas, uz tirgu tramvajā braukdamas:
“Skat, skat, ko neteiksi —
Viņa uz grūtām kājām!”
Kas dzirdēja, novērsās:

"Tadta nešpetnas sievas! Tadta nešpetnas! Kauna nemaz!"

*Bet ko zivju sievas runā, to pierunā. Drīz
ar tālskatiem, ar binokļiem slepus pētot,
pat vīru galvām nācās atzīt:*

*"Kaut kas tur notiek, kaut kas, hm, pavisam dīvains —
tām zivju sievām ir acs..."*

*Un tad jau tas nebij vairs noslēpums
nevienam. Vien pilsētas varenie
izlikās, ka nekā neredz.*

*Bet Rīgā šad un tad
manīja savādus grūdienus: logi iedžinkstējās un bufetēs glāzes.*

*Seismografi reģistrēja
kaut ko līdzīgu viegļiņām zemestrīcēm. Bet zivju sievas zināja
labāk:*

"Mazais spārdās..." un skaitīja dienas.

*Un tad — tas bij jūlijā — ap pusdienas laiku visā pilsētā
apmetās karsts un sutīgs. Grūdieni
pieņēmas. Ap pieminekli
asfaltā iesitās plaisas. Locījās sliedes. Tramvaji stājās. Un tad,
35 gadus uz augšu izstieptām rokām noslīdot klēpī,
Viņa
sabruka
ceļos.*

*Kad atslējās,
pie krūtīm viņai bij bērns.*

*Grūdieni mitējās. Bulvārī visgarēm
un apstādījumos drūzmējās ļaužu tūkstoši, brīnuma sisti.*

*Pret pievakari zvanīdami, gaudodami uzradās
ugunsdzēsēju motorrati — un slēja gaisā redeļu kāpnes.*

Skalrunis vēstīja:

"Pieminekli kaut kāds defekts..."

Tumstot

*iedegās prožektorī: staru kūļos
sēdēja augšā Viņa — ar bērnu pie krūts.*

"Aijā žūžū..." šī balss — tā dūca

akmeņiem cauri un sirdīm.

Vienīgi ugunsdzēsēji

ap pieminekli sastatnes cēla un
kāpa. Kad viens
jau sniedzās tik tikko ar rokām pie Viņas
un ļaužu pēkšņais klusums izjumās
augstu pār pilsētu pāri un Viņu kā domu velves,
tai brīdī
nodzisa
gaisma.

Tumsā gar pieminekli
nošvikstēja kā virves, kā kuģa tauvas.

Un, starmešiem iedegoties no jauna,
Viņa stāvēja izslējusies atkal — paceltām rokām.

Caur pūli it kā kāds bēga.

“Ķeriet! Kur bērns?”

Bet nenokēra.

Pēcāk —

jau rudens —

zivju sievas stāsta:

“Puisēns, kā smejiēs,

pie Vārava meitas.

Bet zīdītāja —

zvejniece jauna.

Citi saka dzejniece —

varbūt dzejniece...”

Taujāju: “Kāda pēc vaiga?”

Zivju sieva lūkojās manī

ņirbīgi it kā jūrā, kā saulē:

“Ko nu vēl prasi!

Ko nu vēl prasi!”

un liek man rokās

sudraba lasi

ZALDĀNYĀTKI NĪMĒRĀS PĒKĀRĪT

Mūsu dzimšanas spēles

joprojām nav beigušās

—

Mūsu dzimšanas spēles

joprojām nav beigušās

—

—

Mūsu dzimšanas spēles

joprojām nav beigušās

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

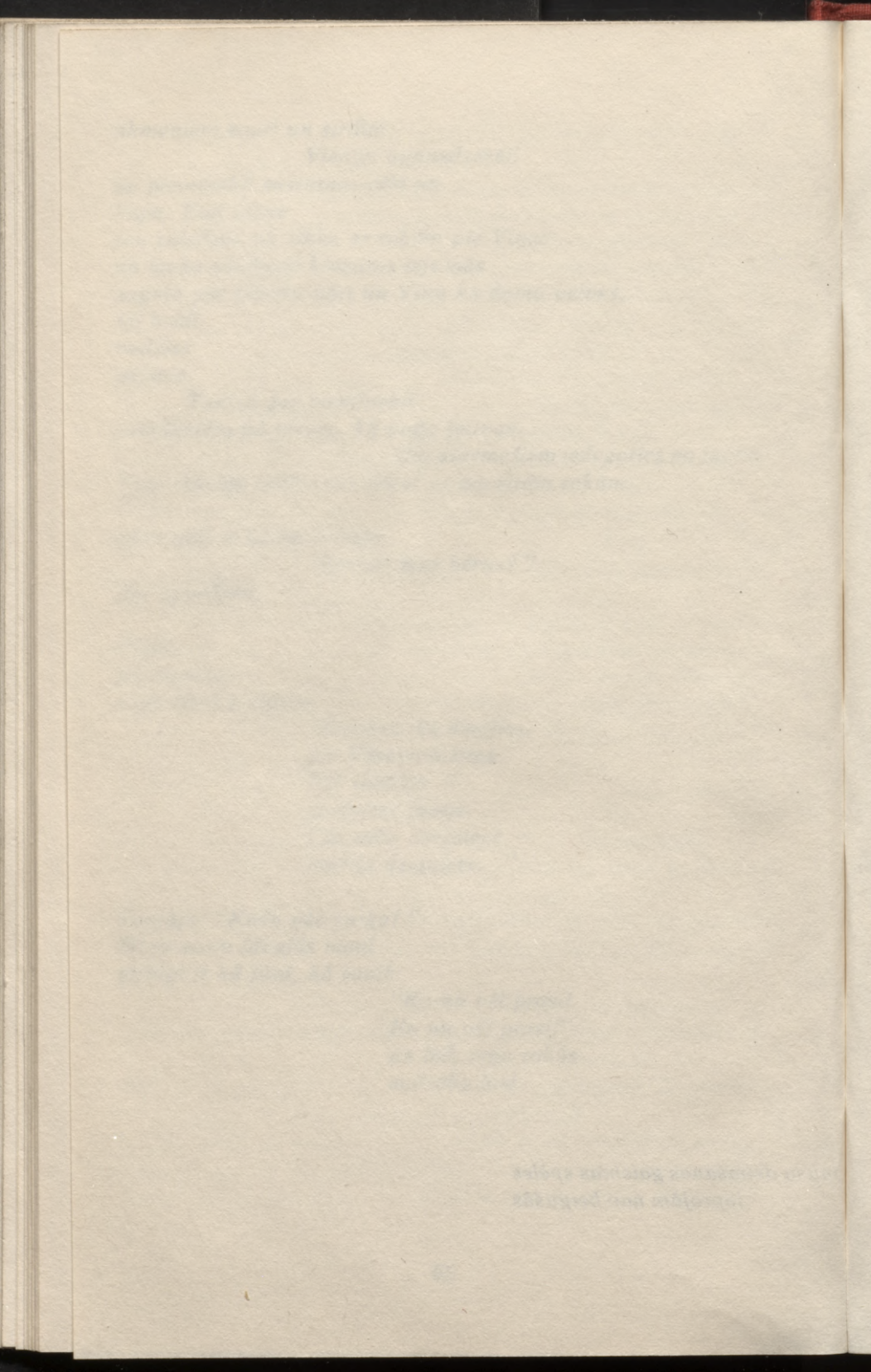
—

—

—

—

mūsu dzimšanas gaismas spēles
joprojām nav beigušās

ZALUMSVĒTKI ŅUJORKAS PIEVĀRTĒ

Nakts bija krāšņa
zem trimdas
priedēm —

ieradās viesi pa šosejām,
ieradās viesi pa sliedēm,
daži vasarnieki pa gaisu no mošejām,
daži no Buļļu priedēm —

un dziedāja estrādē koris,
un tad pāriši dziedāja griezdamies,
un tad par vieniem un otriem kārāk
vīri pagraba bārā:

“Te es dzēru, te man tika
šai mazā krodziņā,
roku meičai apkārt liku...”

Te atdalās kāds no bara un drāžas
tā kā pa kara lauku, kā ar šrapneļa pārsistu pieri,
drāžas un meklē
komandieri —
uzgrūžas vientulim
man,

ar acīm netrāpīgām pa desmit reiz knipsē.
Es saku: “Vecīt, nemeklē — šamais
Londonā pakārās
šlipsē.”

Acis šim sagriežas
šķērsām pār pārsisto pieri:
“Jā, bet viņš neticēja tai lietai,” viņš brēc,
“viņš neticēja —
mans komandieris...”

“Un tu?” no tumsas kāds čukst.

"Es,
idiots,
ticēju..."
un acis šim atkal knipsē.
"Ak tad pakāries?
Ak tad šlipsē?"
Un mēs iejūkam
pie citiem
šmitiem:

viens vēl vakar
kāzas dzēris,
otrs bēres,
trešais ķēris
blēdīgu sievu,
bet nepieķēris —
un kā kūdot, kā mierinot skaidro šim cits:

"Ka manējā Rīgā ir kompartijā,
tas
nekas,
bet ka viņa precējusies ar krievu — mīlīt,
ja tikšos, tarrrkš! —
ar mašīnpistoli,
tarrrkš! — tarrrkš! —
sievu un
krievu..."

Zem priedēm skan tango sens — "Pie Rio Negro..."
Un aizvelk viņu uz dejas grīdu
kāda bavāriski jodlerējoša
sarkanmataina
Ieva.

(“Eva — no vācu kroga Ņujorkā,” kāds nočukst.)

Bet tālāk
tumsā
krūmos,
kā no Jāņu zālēm vai nezālēm reibuši,

jauni puisi, jaunas meitas
noliecas ap Latgales māla krūzi
un piesit tai —

un sāk skanēt —

sāk skanēt

ne "Aiz ezera balti bērzi",
bet latviski blūzs:

"Māmiņa, mana māmuliņa..."

pirksti plūc gītāri.

"Māmiņa, mana māmuliņa..."

mute elso ermoņikas.

"Māmiņa..." balss, kāda balss gluži plika,
kāda balss kā no šūpuļa brēc:

"Māmiņa, mana māmuliņa

ar smagu sirdi

uz grūtām kājām

piegāja pie čigānietes.

Čigānietes acīs

zibeņu spērieni,

krūšu dziļumos

traki smiekli.

Šausmās māte sarāvās,

čigāniete izbļāva:

"Tev būs īsts

Pērkoņdēls!" "

Un tad viņi noliecas visi un auro,

auro Latgales krūzē

šos blūzs.

Un kāds rečītē pēkšņi man līdzās — vai varbūt tālu kosmā
(kāds, kas jau pakāries?):

"Mūsu dzimšanas gaismas spēles
joprojām nav beigušās,
mūsu paliekas visos kontinentos

*vieno pasaules galus
ar mūsu iesākumu..."*

*Nakts plivinās kā šlipse
gar trimdas
priedēm*

1971

PUISIS STIPRINIEKS

Amerikas Savienoto Valstu prezidents "spēcīgos vārdos nosodīja padomju iebrukumu Čehoslovākijā, bet viņš norādīja, ka Savienotās Valstis nedarīs neko citu kā tikai vadīs protestus Apvienotajās Nācijās."

"...Kanteberijas archibīskaps atklāja Lambetas konferences rīta sesiju, uzaicinot dalībniekus lūgt Dievu 'par Čehoslovākiju tās nelaimē un par mieru Austrumeiropā.'"

(The New York Times, 22.8.68.)

Vidū Ņujorkas

uz akmeņa

puisis stiprinieks.

Ko gan viņš nebūtu paguvis:

kādus kalnus gāzis!

kādus kokus rāvis!

jūru nesis pār kamiesi!

pilsētas padusē!

Bet nē!

Taisni neticami:

viņš sēd

uz izžuvušas strūklakas grodiem Vildžas parkā

un strinkšķina

ģitāru.

Mēs viņu pazīstam:

trimdā dzimis un audzis,

bet skolojies labākās tradīcijās —

gaišiem ganu puikas matiem, mīlīgu vaigu —

vienā plēsienā

jaudāja pārplēst

lāci pa vidu

pušu —

bet ko tas līdz:

zvēru dārzā lāči viņu mīlē,

ēd no rokas...

*Pa desmit jūdzēm
mācēja izšaut
odam kreiso
aci —*

*kāpt par snaiperi uz jumtiem
lielpilsētu grautiņos?*

*Mācēja pārvērsties,
kad vien vajag,
par zirgu, balodi
vai par zivi —*

*tas noderētu spiegu dienestā —
bet kam lai spiego? ko lai spiego?*

*Pa stundu bij nieks viņam
ūdeni atnest
no avota, kurā
saule lēc —*

*tad ņemties maratonu skriet —
olimpiskās spēlēs Meksikā?*

*Un azotē viņam
divi duči
paša kautu
velnu mēļu —*

varētu runāt un dziedāt kā velns...

*Bet tagad? Tagad pat puķu meitenes nesaprot,
ko ar šo iesākt. Viņš lūko — liekas, viņš lūko*

*uz stīgas pa desmit
jūdzēm izšaut
ūdenim kreiso
aci —*

vai kaut ko tamlīdzīgu...

*Uz stīgas oda
sīcienu pārplēst
taisni pa vidu
pušu —*

jāšaubās, vai tas maz iespējams...

Uz stīgas ar vienu
strinkšķi notvert
zivi, balodi
un pats sevi — — —

Bet tad mēs redzam: viņam kāds kaut ko pačukst —
viņš pārtrauc spēli.

Viņš pārtrauc spēli.

Viņš slienās kājās.

Viņš slienās un sliedamies

izslienās

milzīgs:

VIŅŠ IR LIELĀKS PAR PARKA KOKIEM.

VIŅŠ IR LIELĀKS PAR TUVĀKIEM DEBES-
SKRĀPJIEM.

VIŅA GALVA IR TUVU SAULEI.

VIŅŠ IZSTIEPJ ROKU — JĀ, VIŅŠ APTUR

LIDMAŠĪNU, KAS LIDO PĀRI —

VIŅŠ TUR TO DIVOS PIRKSTOS AIZ SPĀRNA
KĀ SPĀRI.

VIŅŠ SAUC, VIŅŠ PILOTAM SAUC,

MĒS SKAIDRI DZIRDAM,

VIŅŠ SAUC:

“UZ PRĀGU!”

MIRKLI KLUSUMS.

“AK, NEVAR?” VIŅŠ PĀRJAUTĀ.

— — — — —
“AK, TĀ NAV MŪSU DARĪŠANA?”

— — — — —
“AK, VARAM LŪGT TEPAT — LŪGT DIEVU
PAR VIŅIEM?”

BRĪDI, MILZĪGU BRĪDI

STĀV VIŅŠ KĀ APMĀTS.

TAD REDZAM: VIŅŠ SAGUMST PLECOS.
VIŅŠ ATLAIŽ LIDMAŠĪNU NO PIRKSTIEM.
VIŅŠ SALĪKST, VIŅŠ LĒNĀM

LAIŽAS
ATPAKAĻ
SĒDUS.

VĒL VIŅA GALVA PĀR DEBESSKRĀPJIEM.
VĒL GAIŠIE GANU PUIKAS MATI PLĪVO PĀR
VILIDŽAS KOKIEM.
BET TAD SKAIDRI REDZAM: VIŅŠ SĒZDAMIES
RŪK —

m a z ā k s —

m a z ā k s —

mazāks —

un tad

*viņš sēd jau mums priekšā uz beigtās strūklakas grodiem, kāds
pirmīt.*

Viņš paņem ģitāru klēpī.

Viņš piešķiebj pret stīgām galvu.

Viņš meklē — ilgi meklē pirmo skaņu:

kā lai nu atsāk,

kā lai atsāk

šo spēli?

Un puķu meitenes nesaprot,

kā viņam līdzēt —

vidū Ņujorkas

uz akmeņa

puisis stiprinieks

KĀDS UZTICĪGAIS

34. trimdas gadā

*Kā ķirzakas Namibas tuksnesī
viņš dzesē slāpes, uzlaizot rītos rasu no savām miesām,
un pret pusdienas laiku viņš dejo,
paceļot te vienu, te otru pēdu no zemes,
lai degošajās smiltīs
nesadegtu*

PLĀNPRĀTĪGI, BET TĪRI LATVISKI

Un es redzēju izveļamies no kūniņas
un tad uzšaujames stāvus vasaras gaisā —
jā, kas tas bija?

Taurenis ne taurenis, bet kaut kas līdzīgs.
Kā sienāzis, bet arī ne. Tad drīzāk krustojums
starp taureni un sienāzi
un varbūt ūdensblusu. Katrā ziņā
šis radījums kā jucis šaudās vasaras gaisā,
kā it neviens,
kā vienīgais,
kā galīgi nepie-
dienīgais.

Acīm redzami bez mazākās saprašanas,
no kurienes tāds izcēlies
un kur būtu jānokļūst.

Krustu šķērsu, augšupēdu,
kā tik kaut kā!

Žviķis! man tieši gar degunu —
un tad, ar dibengalu uz augšu pret sauli skrienot,
viņš plānprātīgi, bet tīri latviski vivina:
“Dzīve ir skaista, ja mērķis nav cēls...”

Bet te es redzu: notiek kas briesmīgs.

Es redzu: uz viņu šaujas,
uz viņu nežēlīgā ātrumā šaujas
bezdelīga un — caps! —
viņš pazūd
putna
knābī.

Un tā ir beidzies
tik ātri steidzies
viens vienreizīgs mūžs.

Un tad jau Šopēna
sēru maršu pūš,
un iezārkotu (?!) to ceļ uz pleciem un nes

*bargos ģīmjos seši līķu nesēji.
Nes projām — ko jūs sakāt? uz kurieni?
Nē, nevar būt! Nedzeniet lētus jokus!
Tomēr? Uz Brāļu
kapiem?!*

*Kā lūdzu? Lai netraucēju? Tragisks mūžs? Ak tā...
Un paliek sieva? Un trīs
bērni? ...*

PIE RONIEM

Vecās Mistikas (Old Mystic) brīvdabas akvārijā Konetikatā, kad tikko piedzīvota Jura Kronberga un Jura Rozīša latviskotās Semjuela Beketa lugas *Godogaidot* izrāde Stokholmas "Mālu ansambļa" inscenējumā Ņujorkas pievārtē

Moto: "Aktieri spēlēja lieliski, bet lugas saturu es gan nesapratu..." atzinās biedrības priekšnieks..." — *Laiks*, 22.7.78.

Paklau, šīs roņu runas uz klinšu bluķiem ūdens malā:

"Auh—auh!"

"Eh—eh!"

"Hrr—hrr!"

"Ēeh—ēeh!"

Teatrālajā ziņā ļoti iespaidīgi, tikai nekā nevar saprast...

Kā būtu, ja Kronbergs ar Rozīti iztulkotu latviski —?

LITĀNIJA JAUNATNES SVĒTKOS

Trimdas 33. gadā

Šie jaunie —

viņi tic mānticībai, viņi tic sānticībai, viņi tic jānticībai,
bet viņi netic tev

viņi tic zvaigžņu zivīm, viņi tic zvaigžņu vēžiem, viņi tic
blēžiem,
bet viņi netic tev

viņi tic zālītei, viņi tic zāļu tējām, viņi tic vējam,
bet viņi netic tev

viņi tic kāršu likšanai, viņi tic transcendentālai migšanai,
nirvānā tikšanai,
bet viņi netic tev

un daži trimdā izauguši tic pat Marksam un Ļeņinam un citi
kaut zaķa kājai vai laimes peniņam,
bet viņi netic tev

bet, ja apdomā, kam tu pats tici?
vai tu vēl tici sev?

MĒNESS AR MATIEM

Un izceļojis mācekļa gados
skaidrās klasiskās pasaules,
viņš atgriezdamies pārsteidza visus
tieši ar savu neskaidrību.

Kad viņam vaicāja, kā tad bijis,
viņa seja iestarojās un acis miedzās — apmēram tā,
kā kad, saulē skatoties, nāktu šķavas.
Iedvesmoti mēs nošķaudījāmies —
un viņš tad pateica:
“Dievspalīdz!”
Bet tas arī viss.

Beidzot nosēdās stūrī
ar pats savu tumsīņu, pats savu
zaļganu mēness ripu pār plecu.

Pēc brītiņa no tās nokodās —
un palaida apkārt.
Tēvs, kumosu lūkojis, čāpstināja muti:
— Ne ēdis, ne neēdis...

Bet tad jau bija nakts —
un viņa mēnesim par brīnumu izauga gari zaļgani mati —
pilna istaba.

— No tā puikas, ierunājās atkal tēvs,
no viņa tomēr kaut kas vēl iznāks.
Vismaz kaut kas neticams.

KONGRESĀ

1. *R u n u l a i k ā* —

č u k s t u s k o m e n t ā r i k r ē s l u r i n d ā s

Dzirdi: viņš saka, viņš esot sava laika bērns.

Nu, jauki! Bet kad viņš beidzot kļūs

sava laika pieaudzis cilvēks?

*

Šis Rīgā ēdis tais vietās, kur ēd tauta?!

Kāda propaganda — vienā teikumā!

It kā Latvijā vēl dzīvotu tauta...

Un it kā tai būtu ko ēst...

*

Kāds bija jautājums? Jautājumu

es nedzirdēju —

bet varu uz to atbildēt

tik un tā

*

Saglabāsim savu latvisko seju... Jā,

un katrā ziņā saglabāsim savus latviskos zobus —

lai varam viens otram

latviski iekost

2. *S t a r p b r ī d ī*

*Starpbrīdī visi atkal sarunājās cits ar citu tik laipni, tik
smalkjūtīgi,*

it kā visur apkārt būtu

mikrofoni

BRĀLI

I Trimdas brālis Andžs

Viņš murgos jau kuro nakti ir mājās. Viņš ir augsts čīnavnieks komunistu partijā. Viņš tautas sapulcēs sūta liesmainus sveicienus Kremlim. Viņš pārsakās, viņš sauc: "Za Staļinu! Za roģinu!" Un pamostas vienos sviedros un, uzrāvies sēdus, skaļā balsī pārlabo sevi: "Par Brežņevu, biedri, par Brežņevu!" Sieva šo krata pie rokas: "Atjēdzies, Andž!" Un Andžs tad arī atjēdzas: "Ak, murgi vien — cik labi! Cik labi, ka neviens nedzirdēja. Cik labi, ka esmu trimdā — un "Īsto latviešu" biedrībā. Cik labi, ka tas ir Krišs, mans brālis, kam nelaimējās izbēgt un kas nu partijā, tautas nodevējs. Jā, vai nebūtu joki, ja viņš būtu te un es būtu palicis Rīgā? ! Bet cik tur trūka..."

II Rīgas brālis Krišs

Krišs Rīgā pa murgiem svaidās kaut kur starp debesskrāpjiem, tādiem kā Andža sūtītās kartītēs. Viņš ir pašā debesskrāpja galā — jeb tā ir estrāde? Tautas svētki? Jā, latviešu tautas svētki trimdā — Krišs saka runu, viņš sauc: "Nost ar tautas nodevējiem Rīgā! Nost ar komunistiem! Latviju latviešiem! Mēs gribam būt kungi mūsu dzimtajā zemē!" Un ļaudis dzied, un debesskrāpji dzied — ar visiem loģiem, un dzied arī Krišs: "Mēs gribam būt kungi!" Un pamostas vienos sviedros — un, parāvies sēdus, skaļā balsī pārlabo sevi: "Nē, es pārteicos, dzirdiet, es pārteicos: — Mēs gribam būt b i e d r i mūsu dzimtajā zemē!" Sieva šo krata pie rokas: "Atjēdzies, Kriš!" Un Krišs tad arī atjēdzas: "Ak, murgi vien — cik labi!

*Cik labi, ka neviens nedzirdēja.
Tas ir Andžs, mans brālis, kas klaidā, "Īstajos latviešos",
tautas nodevējs.
Jā, vai nebūtu joki, ja viņš būtu te un es būtu toreiz izbēdzis?
Bet cik tur trūka..."*

III A b u b r ā ļ u k o p ē j s s a p n i s *kuru, kā vēlāk izrādījās, viņi sapņojuši abi reizē*

*Viņi bija it kā
vecos laikos vai
debesīs. Ne Krišam partijas,
ne Andžam "Īsto latviešu" zīmes pie krūtīm, nē,
viņi bija tādā kā pirtī — pavisam pliki,
viņi pērās bērzu slotām un sēca: — Cik labi, ē, cik reiz labi!
Un pēra viens otru: — Dod! — Dod!
Un karš
un partija
un trimdas bastioni —*

*tas viss nu rādījās itin kā nosapņots,
kā šausmīgā
garā
murgainā
naktī.
Un nu pamodušies
pliki, atpestīti pirtī,
pirtī ar mīkstu garu: — Cik labi! Dod!
— Dod!*

IV N ā k a m ā r ī t ā

*Bet jau nākamā rītā
viņi bij atpakaļ katrs savā ellē
un lamāja atkal viens otru
uz velna paraušanu*

V E p i l o g s

*"Atgriezīsimies!" viņi nakti no murgiem mozdāmieš,
reizē sauca.
"Atgriezīsimies pirtī!"*

SIENA LAIKS

Piezīmes avižu ziņām — tāda kā pašsaruna

Šis ir laiks, kad universs apdullinošā ātrumā turpina plesties,
jo tālāk jo trakāk —
bet tevi tas neuztrauc — godīgi runājot, nebiji pat pamanījis.

Šis ir laiks, kad tukšums mums apkārt kļūst aizvien tukšāks —
bet arī to tu nepamani, drīzāk otrādi: gaiss kļūst biezāks un
biezāks, ir dienas, kad debesīs virs Menhetenas var
karoti iespraust.

Šis ir laiks, kad bezgalība kļūst aizvien bezgalīgāka.
Tu kasi aiz auss: — Bezgalība bezga-lī--gā---ka? ...

Šis ir laiks, kad bezgalība tuvojas savam galam.
Tu saki, lai izbeidzu runāt muļķības.

Labi, bet būsi vismaz ievērojis, ka *l a t v i e š i* gluži apdullinošā ātrumā attālinās cits no cita — izņemot, protams, dziesmu svētkus — tad universs mums sarūk, satek kopā, satinas dziesmu kamolā — un mēs apskaujamies šai kamolā cits ar citu — lai tad aizeksplodētu atkal uz visām pusēm.

Nu tu atdzīvoies: — Jā, tas labi teikts, tas labi teikts!

Bet vai citādi nav tā, ka drīz būs jāķīķerē jau gluži astronomiskos tālumos, lai latvietis latvieti ieraudzītu?

— Hm, gandrīz kosmiski šermuļi skrien pa kauliem, ja apdomā!

Un tos pašus retos, ko ieraugām — kādā milzu ātrumā rauj tos kāds projām — no daža notverama vairs tikai kā infrasarkanā ēna.

— Jā, kā sarkans spoks.

Un tevī pašā, dzirdi, kaut kas plešas, kaut kas plešas —
ā, to tu *e s i* pamanījis?

*Un, ja tev teiktu, ka tas, kas tevī tur plešas, ir bezgalība?
Ā, tas tev glaimotu — būt bezgalīgam!*

*Bet, ja nu tev teiktu, ka šī bezgalība tevī nav nekas cits kā
bezgalīgs tukšums?
— Kā lūdzu — kā?*

*Jā, varētu notikt, ka pats kādu rītu šausmās spoguļi konstatē,
ka izskaties kā galīgi bezgalīgs tukšums.
Ak, tad tu gan izbītos, bezgalīgi izbītos?*

*Un sauktu bērnus un sievu?
Bet arī šie jau atsauktos it kā no nesasaucamiem tālumiem.*

*Un tad piesauktu Dievu?
Bet Dievs vairs neatsauktos it ne no kādiem tālumiem.*

*Galu galā — bet jo sevišķi bezgala galā —
Dievs spēj visu, spēj arī nebūt.*

*Bet tev, lai tu būtu, tev jābūt,
tu vēl neproti nebūdams būt. Un tāpēc*

*ir laiks. Un tāpēc apturēsim
šo procesu, apturēsim, apturēsim, apturēsim. Dibināsim*

*Universa Bojā Ejas Apturēšanas Biedrību (UBEAB)
Mīlestības Bojā Ejas Apturēšanas Biedrību (MBEAB)
Dzejas un Dejas Bojā Ejas Apturēšanas Biedrību (DaDaBEAB)
Smieklu un Smaidu Bojā Ejas Apturēšanas Biedrību (SSBEAB)
Paši Savas Bojā Ejas Apturēšanas Biedrību (PšSBEAB)*

Jo šis ir laiks, kad drīz var nebūt laika.

Jo šis ir laiks, kad jāglābj laiks.

*Jo šis ir siena laiks — kad mums un pasaules galiem cauri vēl
Jānis pūš vara tauri — ligo!*

... in ten ...
... but ...
... in ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

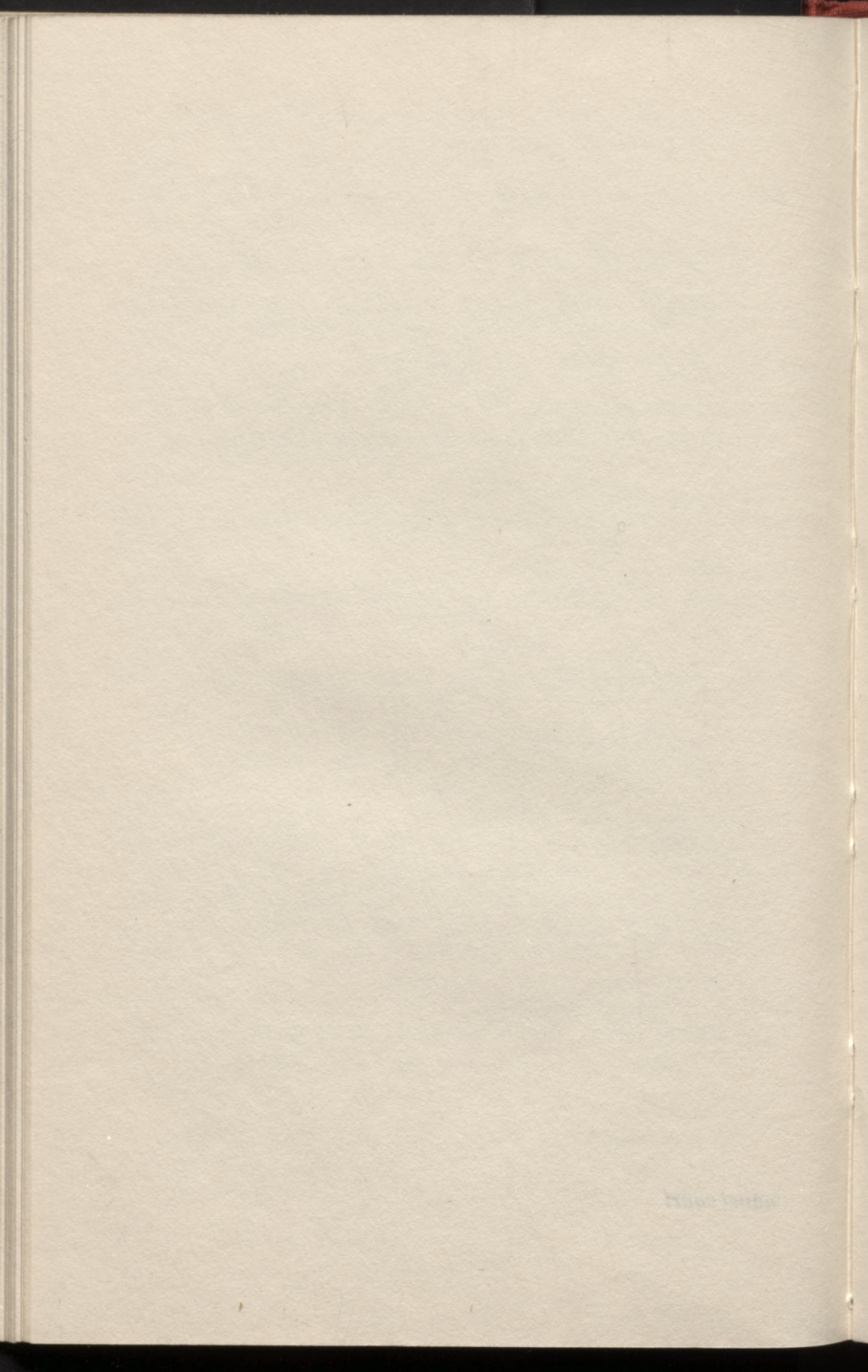
... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

... in ten ...
... but ...

The first of these is the
the second is the
the third is the
the fourth is the
the fifth is the

In the first of these
the second is the
the third is the
the fourth is the
the fifth is the

ŠIS SPĒLMANIS

*Viņš ielēc debesskrāpja logā,
šis spēlmanis, kam putni un mākoņi rokās —
viņš puķu podus no palodām nogāž —
un krītot puķu rīkles atraujas vaļā un
dzied.*

*Un tad viņš nogāž
kādu galvu kā puķu podu,
un, krītot no simtā stāva, tā arī dzied
ar puķes rīkli*

TELEFONOGRAMMA

pudeļu gleznotājam Jānim Strodam Čikagā

Lai Tu tūdaļ zini un lai paskaidrojumi beigās lieki:
Elles ķēķi nu terorizē mazgadīgi noziedznieki,
un tālab šie mūsu brēcieni, neuztraucies, tie tiešām vēl mūsu,
bet tikai
apdauzīti gan un aplaupīti, dažs izgērbts pliks
un tikko vairs tura pats savu dzīvību zobos,
un cits ik solī balstās it kā pret zvaigznēm vai sievietēm, kas arī
kosmiski šķobās, —
bet Tu — Tu kosmiski dzirdošais, kad Tu šos mūsu brēcienus
ārā dzirdi,
laid iekšā viņus un dzirdi,
no savām gaismas pudelēm kādu gaismas gadiņu dzirdi

VIŅA UN MĒS
Martai Austriņai

Viņa ir upes mala, kur ejam velēties. Tur varam
izvelēt sevi un izskalot sevi
un izkārt sevi žāvēties. Un viņa tad ir
saule piemīlīga un vēsmas, kas žāvē mūs, vēsmas ar vīstoša
siena smaržu no Susējas pļavām.

Vēl maķenīt mitrus viņa mūs novāc un saritina
un vēlreiz izvālē ar veļas vāli — ne par
stipru, nedz arī par vieglu, apmērām tā,
lai savus audus jūtam puslīdz taisnus. Bet ne par daudz taisnus
— to, viņa zina, mēs neizturētu.

Rītā modušies, redzam,
ka gulām, glīti salocīti,
uz krēsla paši sev blakus pie gultas — un ceļamies
un velkam katrs sevi, labi izvelētu, mugurā.

Reiz tikai gadījās,
ka aiz pārskatīšanās uzvilku mugurā — kā citkārt kreklu, kā
bikses —

savu labāko draugu, kas gulēja turpat līdzās,
un viņš — mani.

Un tad staigājām un klaigājām vis.. to vasaras dienu,
viens ar otru apjukuši,
apskāvāmies viens ar otru kā
paši ar sevi

MISTIFIKĀCIJAS

Viņa dzīvo 16. stāvā.

*Dzeltens runcis ik rītus tup
uz palodas un laiza lēčošo sauli —
un tad ielēc starainām ūsām un mēli pie viņas gultā un nolaiza
vaigus viņai
un plecus
un krūtis
un gurnus —
tā viņas rīta
tualete*

*

*Tam namam ir 30 stāvu,
un, kad viņas pielūdžs dantisku profilu nelķi rokā ūjina leajā
uz ielas,*

*viņa izliecas pa visu stāvu
visiem atvērtiem logiem.
Reibis viņš dodas iekšā — bet visos stāvos
visas durvis
brīnoties atver
cita*

*

*Ielā tumst.
Rīb tālas bungas.
Vai viņa aizlidojusi
uz Āfriku?*

*Nē, viņas seja uzaust
tumšzilās debesīs namam pāri kā brīvdabas filmā:
“Nesapņo — kusties viegls,
it kā pats no sapņa būtu.”*

PĀR ŅUJORKU AIZLIDOJŠĀ

Dzejniecei no tālienes

*Un tad Centrālparka vidū
Ņujorka latviešu dzejniecei norāva drānas —
un viņa pacēlās un uzlidoja
kokiem pāri un debesskrāpjiem
Ņujorkas
oktobra
zilgmē.*

*Viņu vēl ieraudzīja
kāds latviski runājošs pelikāns uz Madisona avēnijas un
sprieda, ka lidmašīna velk trosē pa gaisu jautājumzīmē izliektu
kailām krūtīm manekenu — ka reklamē
Polanskī jaunāko filmu.*

Bet viņa tur augšā jau bija

*pus sieviete,
pus dieviete
un no savas dzejas gaisā pacēlusies lidojoša
sfinksa.*

*Kas staigā uz četrām kājām, uz divām, uz trim un ir
pavisam neatmināma, kad nestraigā ne uz vienas, bet
lido?*

*Tā esi Tu, mana draudzene, pār Ņujorku aizlidojošā!
Kāda zibenīga mazgadīga noziedznieka rokās vēl zibēja
Tavs lillā džemperis, kad viņš skrēja
caur Centrālparku, caur kokiem — un arī ieskrēja
šīs rudens dienas
apžilbinošajā
zilgmē*

LĒCIENS

*Un kad pie dzejas bijām pavadījuši pus mūžu un vēl pus nakti
un patlaban viesībās pienesu viņai dzēriena glāzi ar citrona šķēli,
viņa cēlās un parādīja man
mēli.*

Nē, viņa teica:

“Es gribu ar tevi uz jumtiem!”

*Aiz mums nodzisa
glāžu šķinda un
balsis,*

*bet dziļi lejā
zaļās, zelta un sarkanās ugunīs
Ņujorka laistījās mēma —
kā atspīdums dzelmē.*

*“Peldēsimies?” viņa ievišķi
ievaicājās — un, atbildes nenogaidot un pat nenovilkusi drānas
(tas vismaz būtu man paticis labāk),
viņa pārlēca
jumta
margām.*

*Kad piesteidzos, redzēju vairs tikai
visu pilsētu vilnījam lejā
zilos — zaļos — sarkanos — zelta apļos.*

*Un tad (es nebūtu ticējis, ka spētu darīt kaut ko tik idiotisku),
nometis svārkus, raisīju vaļā kakla saiti (un izšāvās caur miņu,
ka tā mana pēdīgā saite ar pasauli)
un jau uzliku kāju uz margas, lai lēktu (tuklāt apjaušot skaidri,
ka tur lejā nav dzelme, bet ielas asfalts — un ka tomēr
citādi nevar — ka jālec) —*

*te no muguras
plaukstas kādas man aizspieda acis.*

Vēl neticēdams, atgriezios —

bet jā, tā bija

viņa!

Un kad piepešā niknumā gribēju lādēties par tik negēlīgu manis
krāpšanu,

viņa pieklāvās un ar katru skūpstu čukstēja paldies par
dzīvības glābšanu.

Un tad es pamanīju,

ka esam abi

viscauri slapji

un aplipuši ar dūņām, ar ūdenszālēm

APALAIS LOGS

Šai apaļā pagraba logā netālu no ostas
neiegriežas ne saule, ne mēness,
bet to ir piestīgojušas
mūsu artērijas un vēnas.

Un kad, autobusu gaidot,
kāda sieviete atspiežas tajā ar savu gūžu,
autobusi pienāk un aiziet, bet viņa tur stāv
kā mūžība mūsu mūžā.

Un tad viņa beidzot atgrūžas it kā ar sapni un iet
pret ostu, kur pār namiem jau kaijas un zivis pilsētā ielaižas,
un tur uz stūra bez vārda
ar pirmo pretinākošo matrozi ielaižas.

Ai, tā jau nebija runāts!
Ai, kāpēc tu neiegriezies lejā pie mums šai krogā,
pirms mēs iestīgojam pavisam, pirms rokām izplestām
mēs uzaustam no šī sapņa tajā logā

*Tavs maigums — tas tagad iztērējas
rituālos ar sievietēm,
kas vēl pirms pusnakts
tik un tā jau tev
atdotos.*

*Bet viņa, ko mīlēji reiz,
viņa zūd no tevis
aizvien tālāk naktī.*

Atskaties:

*tumsā liesmo
viņas klēpis*

Šī māja no sarkana vīna
Šī māja ceļa malā no manām šausmām.
No sarkana vīna šī māja — un neizdzerama.
Tur mājo Tu

*Tad tur Tu biji slēpusies —
šai spogulī! Tam plīstot,
uzzibēji
daudzstaraina.*

*Kur slēpies tagad?
Šai tukšumā? Tas neplīst.
Tas neplīst un neatstaro.
Jeb vai Tevis vairs nav?*

Neuztaisītas gultas
un kādas izgāzušās durvis ūdeņiem pāri —
kur esi,
kur esi aizgājusi?

Un šīs pamestās drānas,
šīs lūpas pāri tām — kas vēl?

Un tad negaidīta
iedziedāšanās virs galvas, it kā mākoņos.

It kā mākoņos
Tava balss

ŠIEM ŪDEŅIEM PĀRI

Gar dīkajām laivām šlakstās
ūdens, šlakstās
gaisma, šlakstās
atspīdumi — tava seja
un Tavi kailie pleci šlakstās gar laivām —

no debesīm šiem ūdeņiem pāri

Tu esi izliekusies

MŪZAS ROKA

*Tu prasi, no kurienes man šī roka ap kaklu?
Redzi, tā izgādījās — tas bija tai atkalas rītā,
kad koki un krūmi lika un laistījās
ledū.*

*Un tad šajā skaistumā
zari lūza,
un tad šajā skaistumā
plīsa vāzes un krūzes,*

*un tad šajā skaistumā
mana mūza
cēlās un celdamās pameta man ap kaklu
savu apledojušo,
savu nolūzušo
roku*

DUBULTURNA

Ne kā tās zelta galvas,
kaut arī tajās es spīdēšu
pret pēdējo rītu —
dusēdams Tev līdzās,
ar Tavu gurnu pelniem jaukdamies dienas un naktis,
ar Tavu krūšu piena ceļiem,
ar Taviem ceļiem.

Un tad Tevi sauc un Tu celies — kā spārnos,
no mana gurna jau raisīdamās, —
bet, nejaudājot pamest mani,
paliec virs manis lidojoša,
manas pelnu rokas skauta

MŪZEJĀ

Sena saulesakmens apļos
sajutu senas saules svelmi.

Un es atdzīvojos.

Es uzsāku deju.

Es biju šī ziedokļa dievs.

Kad beidzu, vēl aizkūsis, dievīgs
apliku mīļotai roku ap pleciem
un taisījāties tālāk.

Te piestājās mūzeja sargs:

“Jūs taču nedomājat,” uz mani rādot, viņš vaicāja viņai,

“jūs nedomājat šo eksponātu ņemt sev

līdzī?!”

Un nelīdzēja

ne dokumenti, ne mīļās izmisums, itin nekas.

Izsauca sargs vēl otru sargu — un tad par abiem

iedabūja mani (vēl tagad nezinu, kā)

saulesakmenī iekšā.

Nu mītu šai akmens ripā jau nezcik ilgi.

Mīlotā nāk reizēm apciemot, uzliek — kad sargi neskatās —
roku un nočukst:

“Mīlais...”

Un tā nu mēs dzīvojam

ORFEJS ZELTA KROGĀ

*Jau šaubos, ka nāksi. Gar logu, es redzu, skrien
Trāķijas sievietes svešas, tumšas
ar mani jau beigtu, jau saplosītu savās rokās.*

Jel nāc,

*ienāc šai Zelta krogā
ar mani izglābtu, vēl neatmanīgu, zeltainu
savās rokās*

TAVS MIEGS

Kas piekalis mani pie tevis, tu — mīlniek, izdzīvotāj, izdzērāj?

Tu tagad

*nemīli, nedzīro, nedzer — tu guli nemanā,
jau mēnešiem guli — un es pie tevis piekalts*

(ar važu pie tavas atmetās rokas piekalts).

Es bezmieģā tukšā, nemanīgā bezmieģā

laižu dienas un naktis sev cauri —

it kā vispār vairs nebūtu manis.

Bet tu — tu esi, tu — gulošais mīlniek, izdzīvotāj, izdzērāj.

Tavs mieģs

ir vienīgā īstenība

KIRŠU DĀRZS GALVĀ

Seanss ar kādu režisoru

Viņš sēd mums taisni priekšā, pustumsā.
Viņa pakausis izdzīts, it kā nesen viņam būtu izdarīta smadze-
ņu operācija,
un caur blāvo ādu mēs samanām viņa galvā tikko jaušamas
kustības: kāda sieviete sveci rokā taustās
gar bāliem apvalkiem apsegtām mēbelēm — uztausta divānu
un apguļas — ar degošu sveci rokā.
Un caur viņas miegu it kā caur logu
ataust ķiršu dārzs.
Viņas galva acumirkļi pilna ar dziedošiem putniem.
Un viņas krūtis slīd caur ķiršu dārzu

*

Klusinātas taures skaņas
vēl dziļāk viņas galvā, vēl dziļāk dārzā.
Un kožu izēsts students
caur kožu izēstām acenēm skatās manī.
Viņš saka: "Es nesaprotu
pats savas domas."
Un viņš iesēstas bezcerīgs
un šūpojas kā šūpuļtīklā tais taures skaņās viņas galvā.
un viņas salmu cepure
sašķobās un nokrīt lejā uz grīdas kā
seja

*

Kāds spēlē mandolīnu
viņas vasaras raibumos.
— Viņš dzīvs! viņa jūt. — Viņš dzīvs — kāds brīnums
Vēl aizvakar viņš bija miris

*

*Viņa piecēlusies grīlojas sveci rokā —
kaut kas zem viņas kājām ir izūtrupēts.
Viņa histēriski iesmejas un tad skrien —
viņa vairākas reizes apskrien apkārt dzīvei,
kuras vairs nav.*

*Svece nodziest.
Izrāde tātad beigusies?*

P.S.

*Tas viss tik teatrāls, man pēkšņi liekas,
bet paties.
Un tad režisors atgriežas pret mani un saka:
“Patiesība ir teatrāla.”
Un viņa paša seja raustās kā sveces liesma
un notrūkst*

GREGORIĀNU DZIESMĀS KLAUSOTIES

Un izdzēsa ielu, izdzēsa Ņujorkas dunu aiz loga šī mūku dziedāšana:

*Da virtutis meritum,
da salutis exitum,
da perenne gaudium.*

*Un mēs grimām,
gar katedrāļu, gar kaulu ribām
grimām, aizgrimām*

viduslaikos — un ieraudzījām, jā:

*kamēr mūsu vec-vec-vec-vec-vecmāmiņas Vecpiebalgā
govis slauca, velējās, dārzus ravēja,
tikmēr citur vienā mierā
citas Tam Kungam augudien laiku kavēja,
rožkroņus skaitīja, gavēja
un tad uz balsīm Viņu teica un slavēja.*

*Ak var jau būt,
ak var jau būt,
ka neticīgiem
jāpazūd,*

*ka neticīgiem
jāpazūd
tā, ka nāvi
ne zina, ne jūt —*

*tēvs kulā kuldams mira,
māte maizi mīcīdama —*

*bet mēs — uz šī stūra — šai pilsētas drebēšanā — bez tēva, bez
mātes?*

Kāds rečītē: "Mana valstība nav no

šīspasaules.”

Jā, bet mēs kārojam,
lai šīpasaule būtu no viņas valstības!

Mūzika apklust. Klīstam
viens otra aizvērstos skatos, viens otra
atvadās un
uz redzēšanos —

ai ne jau mūžību drebēsīm,
nē, tikai mūžu,
nē, tikai īsu
mūžu

n
o

e
l
l
e
s

k
ē
k
a

ar bezmiesīgām miesām kauliem no saules

š
ķ
ī
r
i
e
s

s
i
g
u
r
d
s

v
ī
d
z
i
r
k
s
t
e

NEPATEIKTAIS

Jānim Klāvsonam

Tai naktī skanēja zvans.
Steidzos — par vēlu... Un tagad zinu:
tas biji Tu — vēl no tumsas man zvanīji —
mirkli pirms pazušanas.

Nē, ne jau vārdi,
bet nepateiktais saista mūs
dzīvē un nāvē

STIKLI

Ervīnam Grīnam

*Grīdai pāri un visam
ir piešķīduši stikli —
Tu šorīt aizdrāzies projām
uz motocikla.*

*Vēl negribas ticēt — tas moto-
cikls taču bij tik pa jokam.
Tu nemaz neprati braukt,
un tad uzreiz cauri logam —*

*cauri logam, cauri
pēdējam, kas ir,
cauri neredzamajam stiklam,
kas turieni no šejienes šķir.*

*Pilsētai pāri un visam
ir piešķīduši stikli —
Tu šorīt aizdrāzies projām
uz zelta motocikla*

APOKALIPSE
ar Gunti Zariņu

*Tavi zirgi ar gaiļu astēm,
ar sekstēm no svēta gara
ar zviedzieniem no
kikerīgū —*

*es redzu, kā tie auļos atstāj aiz sevis
degošus ciemus,
degošas sievas,
degošas un neizprotamas
aksiomātiskas bailes.*

Bet pats Tu jau atpestīti —

*Tu apvārsnī smejiēs
visuma smieklus*

VINGROTĀJI

Mēs vingrojam. Mēs vingrojam neparasti.
Jo dienas jo nebijušākiem locekļiem.
Mēs vingrojam kā vingrotu koki ar zariem.
Mēs vingrojam revolūcijām cauri un cauri kariem.
Mēs vingrojam ar izšautām acīm, cauršautiem pakaušiem,
atšautām kājām un rokām.

Mēs vingrojam ar
nāves mokām

DZIEDĀTĀJA CEĻĀ UZ EŠAFOTU

Pulanka "Karmelītu dialogu" izrādē Metropolitenā

I

Viņa tuvojas mums pa dziesmu,
kas iestiepjas šai melnumā no tāles kā balts krusts —
viņa iedzied šo krustu tumsā ap sevi.
Nāves bailēs viņa dziedot nolaižas ceļos,
nāves bailēs guļas sevis izdziedātajā krustā un izstiepj rokas —
un viņu pienaglo pēkšņs
klusums

II

Viņa iedziedas atkal,
viņa slejas un izdzied veselu krustu režģi sev apkārt —
viņa ir iedziedājusies sprostā.
Tas viņu šķir no pasaules.
Tas sarga ieslodzīdams.
Un viņa nu apklust — kā brīnēdamās — ka glābta.
Bet režģi, viņas izdziedātie režģi tai brīdī sāk celties augšup —
tie uziet mirdzot viņas galvai pāri debesīs. Un viņa ir atkal
viena un neaizsargāta
pie ešafota

III

Dzidra un caurspīdīga
viņas pēdīgā iedziedāšanās, kāpjot pa kāpnēm.
Tikai mirkļiem vēl sadrebas, novilnī.
Bet pat šie viļņi jau caurspīdīgi.
Tiem spīd cauri pārvarēta nāve.
Spīd krustis cauri pārvarēta dzīve.
Spīd krusts — caurspīdīgs, viegls — cauri viņas balsij.
Caurspīdīgs līdz mūžīgam priekam.

Un tad krīt giļotīna

BALETS

Pusizbrucis sienas gleznojums

Debessbraucošs

Kristus — ar plakstiem ciet kā sapnī vēl,

ar naglu caurumotām

kājām —

kā atlēcienā no pasaules

baletdejojātājs.

Bet viduča trūkst — tā vietā

jau manām acīm neredzama

dejo

Dieva miesa?

ALELŪJĀ

no 13. gadsimta altārglezņas

Sejas bez mutēm —
bez mutēm dzied,
bez mutēm pasludina, —

ar miesām vien dzied,
ar miesām dzird,
ar miesām visu zina —

alelūjā

ENĢELIS

Vai tā var muzicēt —
uz it nekā?
Bez pirkstiem un bez
elpas?
Bez laika un bez
telpas?

Šis eņģelis to
prot
vai izliekas, ka
prot —

uz manas nāves
maņas
tas mūzicē bez
skaņas

PANTOMĪMA NO ŪDENS

Šīs sievietes — viņas līst.
Viņas ir no ūdens.
Viņas pārlīst no pozas pozā.
Viņas ir līstošas statujas.
Viņas ir statujas no ūdens.

Un no viņām līst ūdens baltis.
Manas ūdens ausis ausās.
Manas ūdens sievas, manas ūdens mātes manī
uz ūdens trapējām šūpojas.
Es domāju, ka viņas ir nopietnākas un saprotamākas —
šīs ūdens mātes, šīs ūdens sievas.
Bet nu sāku saprast, ka viņas ir tikpat saprotamas un tikpat
nesaprotamas,
cik saprotams un cik nesaprotams ir ūdens.
Un teikt, ka viņas ir nopietnas vai nenopietnas?
Tad varētu teikt, ka ū d e n s ir nopietns vai nenopietns.
Ūdens tikai ir.

Un es esmu ūdens

NARCISA ATRAŠANĀS

Mēs meklējam savu vietu,
kur palikt un atrasties:
veci raupji akmens mūri — kā daļa
no kalniem. Iekšā
bluķa galds ar bluķa solu. Uz galda
pa nakti krituši augļi, pašcepta maize, vīns
no vīnājiem mājas priekšā.

Sēsties un lej

vīnu kausā, tas ar no šī māla, smags — no šīs zemes,
lej nu un dzer
šo zemi, šos akmeņus, mūrus, šo galdu, — dzer
nu beidzot pats sevi — tu esi
atradies — tu esi
tu
un viss

IDEJA

Gleznotāja zīmuļa skices

Nolaižas virmojošs aplis
un rimdamies kļūst sievietes augums —
nē, putns —
nē, pļava —
nē, sienu vedot izbraukts ceļš —

jā, tas ir sienu vedot izbraukts ceļš,
bet uzmanies, kad ej pa to, jo kādā brīdī
tas kļūs atkal pļava —
kļūs putns —
kļūs sievietes augums —
kļūs virmojošs aplis —
un pacelsies —
un pazudīs —

un paliks baltas lapas

TROMPETES

Šīs trompetes noskanēja tik tālu —

it kā aizstieptos

nāves

ielejās —

nāves ielejās manī?

Cik sen tās tur jau dusējušas?

Neskatītas.

Neizstaigātas.

Neizgulētas — kā sievas.

Vēl neizmīlētas nāves ielejas manī.

Šais taures skaņās —

es tajās saozu

viņu klēpju

aso smaku

PARĀDĪBA

Mana māte iet un nes mani šūpulī uz savas galvas.

Viņa iet kā indiānietes, nesamo pat nepieturot.

Es uzticos šim līdzsvaram.

Šim līdzsvaram starp viņu un mani.

Līdzsvaram starp viņu un zemi.

Līdzsvaram starp mums un zemi un zvaigznēm.

Mana māte iet ar mani šūpulī uz savas galvas.

Mana māte iet ar mani zārkā uz savas galvas

Šīs puķes augšana,
šo milzīgo oranžo ziedu plaukšana —
tā ir saukšana,
manis atpakaļ zemē saukšana

VĪNAS BALSS

Reiz viņas balss bija viegla, gaiša,
tā bija ūdens krāsas — un dziedot
viņa gleznoja freskas uz sienām un griestiem,
freskas ar taureņiem, puķēm, ar noburtiem
putniem un mīlniekiem, —

bet tagad

šī balss ir metalla kalts:
no akmens bluķa sev priekšā
tā dziedot iztēš
sfinksu — sfinksu, kas
klusē

MĒS VARĒTU SAVIENOTIES

*Mēs varētu savienoties
vārdos, filmu sekvencēs, kādas mūzikas intervalos, ritmos,
dejā, —*

*mēs varētu savienoties
paši savos neatminētos vārdos, savu filmu, savu epu sekvencēs
zemapziņā, acu mūzikā, miesas intervalos, akordos,
bungu un klēpju ritmos, kas no okeaniem un zvaigznēm
un nezinkā —*

*mēs varētu savienoties
un neatcerēties
nekā*

BEIDZOT

Viņas elpa — elsojoša.
Plūst man pār kaklu, pār pleciem
Šķīst mans kreklis. Atsegusies
sāk šķiedroties mana miesa.
Šķiedrojas.
Stīgojas.

Un tad jau
kāds lociņš slīd šīm stīgā, pāri — kāds spēlē, kāds izspēlē mani!
Kāds mani izspēlē beidzot
no galvas līdz kājām

*Tu skaties manī sarkanām acīm, zeme.
Tavas sviedrainās paduses sitas man nāsīs.
Un tad tu celies: no Taviem gurniem nolobās
sagulētas lapas —
un Tu stāvi man ceļā neapejama,
zeme*

LARGO

šai svecei te tumsā degot, šai svecei te smaržojot,

kāda balss mani dziļi un tāli dzied,
balss no manas balss —
dziļāk nekā zināju sevi, dziļāk un spēcīgāk un maigāk —
es plūstu šai balsī, es plūstu tālāk, nekā zināju sevi

un kādā flautā elpa cērtas, elpa no manas elpas,
elpa no lūpām, kas sagaršojušas nāvi — tik agri, tik
pēkšņi, tik neticami —
cik zinīga šī flauta, šīs lūpas — cik nezinīgas,
cik zinīgs, cik nezinīgs šonakt šais lūpās, šai flautā, šai
elpā es

un kāds, pret sauli pacēlis rokas, lūdz,
kādas saules pievizmotas dzelmes askētiskās miesās,
man nezināmas šīs lūgšanas, bet es tām ticu, es uzticos,
līdz dzelmei esmu saules pielijis — tais miesās dzelmai-
nās no manām miesām

šai svecei te tumsā degot,
skanu tālu projām kādā balsī

šai svecei te tumsā smaržojot,
elpa flautā manu elpu elso nāvē

šai svecei te tumsā degot, šai svecei te smaržojot,
kādas dzelmēs, kādās miesās — miesās, kas no manām
miesām — saule list

DZIEDI

Dziedi — dziedī tā,
ka zvaigznes spiežas pie rūtīm
un saule un mēness
un vecāsmātes no zvaigznēm
un vecietēvi

Dziedi — dziedī tā,
ka sievām no krūtīm sāk tecēt
putna piens
un vīriem
vīriem arī

Pār tiltu braucot, Tu dziedī — un upe paceļas
pussēdus un brīnoties noskatās
kā mēs aizlaižam ātrāk par skaņu
Tavai balsij plīvojot kā sarkanām rozēm gaisā aiz mums
kā sarkanam vējam

Tu dziedī — un miesas mums metas caurspīdīgas
līdz izgaist pavisam un ieraugām
Tavā balsī kā plūstošā spogulī
dvēseles savas sen neredzētas
un apžilbuši berzējam acis kuru vairs nav

Dziedi — dziedī par tiem,
kas nedzied, kas beigti — viņu nedziedāšana
ir līdzīgāka mūsu dziedāšanai nekā to iedomājam
ja vien mēs dziedam īsti — tikpat īsti
cik īsti viņi klusē

Tad dziedī — dziedī tā, ka mums bērni dzimst —
un bērniem bērni ka dzimst — un bērnu bērni. Dziedi,
ka atdzimstam — ka redzam sevi —
redzam sevi
nāvei cauri

PIEZĪMES

Dzejolī "Tesmeņi zvanās" pieminētais Maksis Frišs (Max Frisch) ir Šveices rakstnieks, dz. 1911.

Dzejolī par Latviju radušies brīvā iztēlē pēc dažādiem Latvijas apciemotāju stāstiem un nostāstiem un nesaistās ne ar vienu noteiktu personu vai notikumu — ne Latvijā, ne ārpus Latvijas.

Dzejolī "Tallinas parkā"

j a p a ņ e m ā j u — krieviski "es saprotu";

g o l u p č i k — "balodītis";

a ņ i č e v o — "nu, nekā";

N e v e r m i n d! šai kontekstā angļiski nozīmē apmēram "Nav ko uztraukties!"

Dzejolī "Kādas apcietināšanas protokols" 3. rinda asociācijā ar Kārļa Skalbes dzejoli "Dāvinājums" (krājumā *D a u g a - v a s v i ļ ņ i*).

Dzejolī "Piedzīvojums Rīgā" citāts "*F a š i s t u a r m i j a, b u r ž u j u b a r s*" — rinda no sarkanarmiešu dziesmas

Dzejolī "Zaļumsvētki Ņujorkas pievārtē"

rinda "roku meičai apkārt liku" no Aleksandra Čaka opusa *P o ē m a p a r o r m a n i*;

citāts "*M ā m i ņ a, m a n a m ā m u l i ņ a*" etc. ir Vilija Diksona (Willie Dixon) "*Hootchie-Cootchie Man*" Lara Salīna atdzejojumā.

Dzejolī "Pamošanās" vārds "pipalla" no Ilzes Šķipsnas romāna *N e a p s o l ī t ā s z e m e s* (183. lpp.)

Dzejolis "Kīršu dārzs galvā" radies pēc Čehova *K ī r š u d ā r z a* izrādes rumāņa Andreja Serbāna (Andrei Serban) režijā Linkolna centrā Ņujorkā.

Daselbst "Taschenrechner" planmäßig besetzt. Diese
Lern- u. Rechenrechner, ab 1911.

Daselbst für die Industrie sind 2 Arten von Rechenrechner
entwickelt worden. Diese Rechenrechner sind in
einem Rechenrechner besetzt und werden in
dieser Weise

Daselbst "Taschenrechner"
in 2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner"
in 2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner"
in 2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner"
in 2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner"

Daselbst "Rechner" und "Rechner" sind in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in

Daselbst "Rechner" und "Rechner" sind in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in

Daselbst "Rechner" und "Rechner" sind in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in

Daselbst "Rechner" und "Rechner" sind in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in

Daselbst "Rechner" und "Rechner" sind in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in
2 Gruppen - "Rechner" und "Rechner" in

SATURS

*mēs iemērcam
viens otra atkusušās krāsās rokas*

<i>Izlidojot .....</i>	<i>7</i>
<i>Vasara .....</i>	<i>8</i>
<i>Pār Kēlnes tiltu .....</i>	<i>9</i>
<i>No ekskursantu autobusa loga .....</i>	<i>10</i>
<i>Līdz viduslaikiem .....</i>	<i>11</i>
<i>Laiks Tībingenā .....</i>	<i>12</i>
<i>Uz vīna .....</i>	<i>13</i>
<i>Vasaras mūzika .....</i>	<i>14</i>
<i>Fantastiska flautiste .....</i>	<i>15</i>
<i>Ģitārai apklustot .....</i>	<i>16</i>
<i>Mūza .....</i>	<i>17</i>
<i>Pie fovistiem Parīzē .....</i>	<i>18</i>
<i>Uzplaukšana .....</i>	<i>19</i>
<i>Tu sēdi uz gultas malas .....</i>	<i>20</i>
<i>Pamošanās .....</i>	<i>21</i>
<i>Māksla .....</i>	<i>22</i>
<i>Mīlnieku dejas .....</i>	<i>23</i>
<i>Visu nakti šī iela vaļā .....</i>	<i>24</i>
<i>Viņas seja ir atkal .....</i>	<i>25</i>
<i>Rītā pēc mīlas nakts .....</i>	<i>26</i>
<i>Pēc ērģeļkoncerta .....</i>	<i>27</i>
<i>Šī roze .....</i>	<i>28</i>
<i>Van Goga mūzejā .....</i>	<i>29</i>
<i>Dzīres pie gleznotāja .....</i>	<i>30</i>
<i>Minsteres restorānā .....</i>	<i>31</i>
<i>Ceļa zīmes .....</i>	<i>32</i>
<i>Tesmeņi zvanās .....</i>	<i>33</i>

*gar sirdi nomutuļo
Baltijas jūra*

<i>Lietū pa Stokholmu .....</i>	<i>39</i>
<i>Stokholma-Tallina .....</i>	<i>40</i>
<i>Tallinas parkā .....</i>	<i>41</i>
<i>Net, brat .....</i>	<i>42</i>

Mājnieks.....	43
Rīgas arhitektūra.....	45
Koncerts Doma baznīcā.....	46
Kādas apcietināšanas protokols.....	47
Mēs neesam zirnekļi, čūskas, laši, nē.....	48
Dzejniekam Rīgā.....	49
Es pamodos no zirga zviedzieniem.....	50
Vecrīgā.....	52
Ar Rīgas fovistiem pie vēl nepabeigtas gleznas.....	53
Pielūdzcējs.....	54
Trimdinieku meiča, kas nupat ciemojusies Rīgā.....	55
Vēstule no Ziemassvētku kūts.....	57
Piedzīvojums Rīgā.....	58

*mūsu dzimšanas gaismas spēles
joprojām nav beigušās*

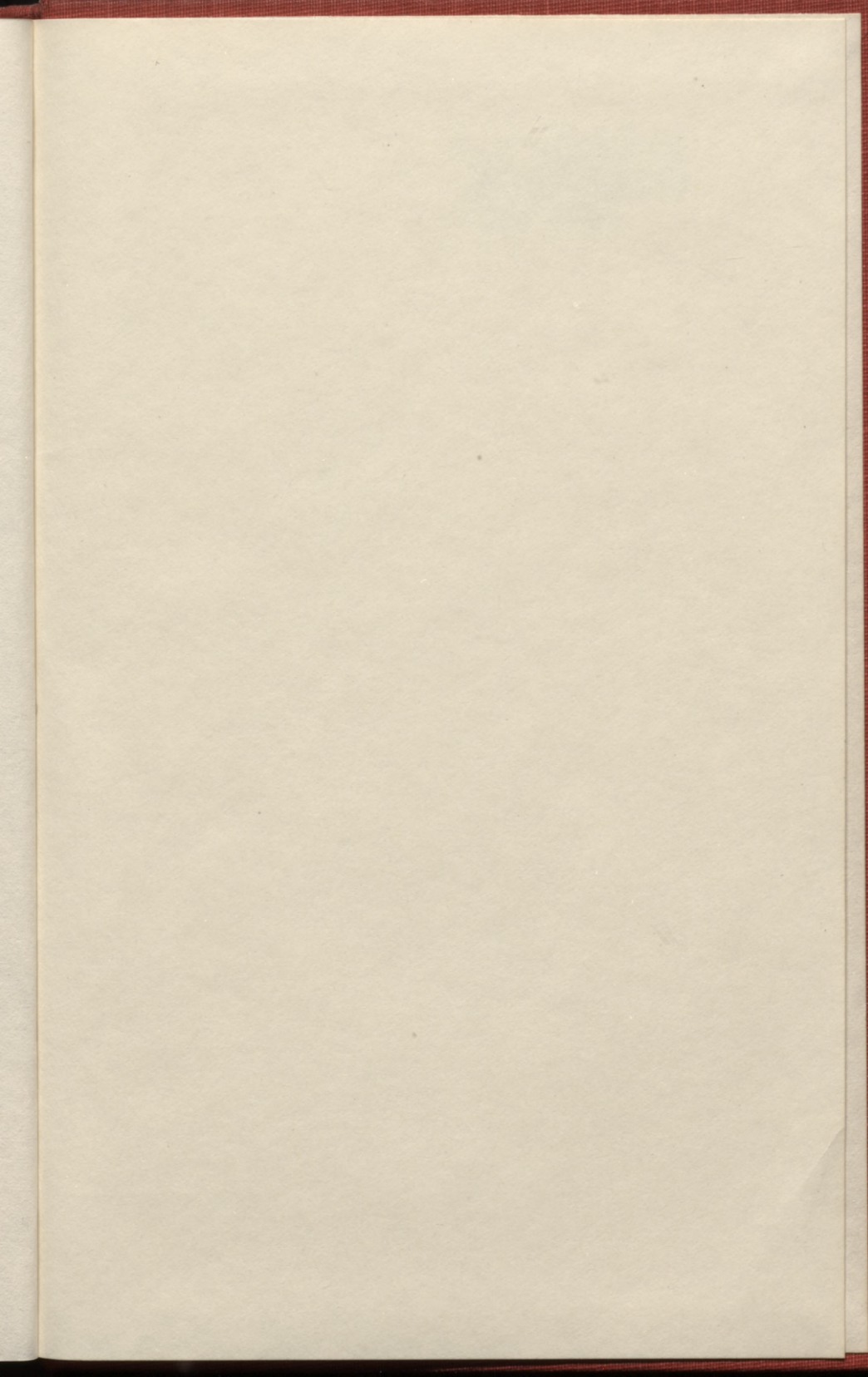
Zaļumsvētki Ņujorkas pievārtē.....	65
Puisis stiprinieks.....	69
Kāds uzticīgais.....	73
Plānprātīgi, bet tīri latviski.....	74
Pie roņiem.....	76
Litānija jaunatnes svētkos.....	77
Mēness ar matiem.....	78
Kongresā.....	79
Brāļi.....	80
Siena laiks.....	82

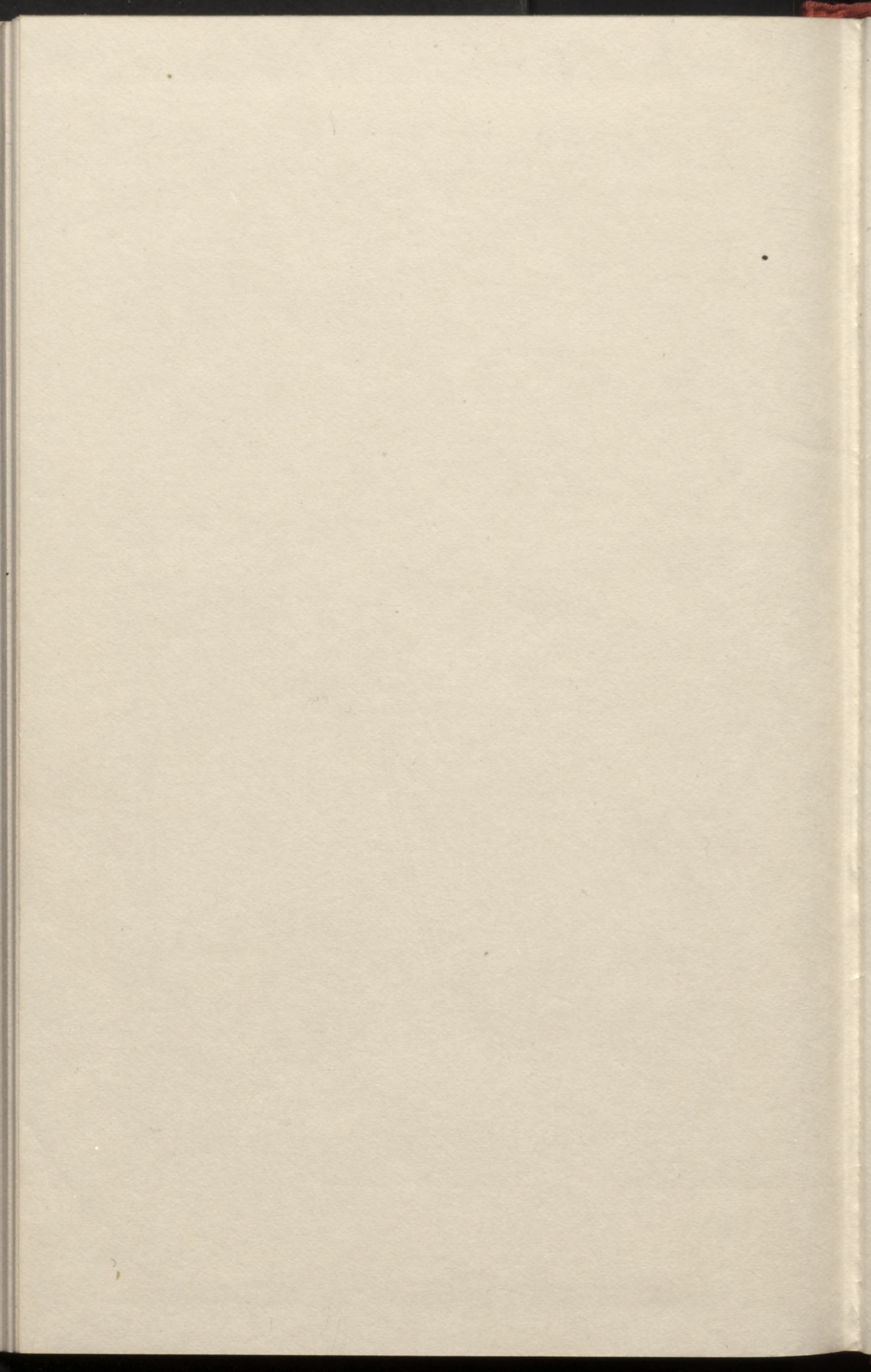
nāvei cauri

Šis spēlmanis.....	87
Telefonogramma.....	88
Viņa un mēs.....	89
Mistifikācijas.....	90
Pār Ņujorku aizlidojošā.....	91
Lēciens.....	92
Apalāis logs.....	94
Tavs maigums — tas tagad iztērējas.....	95
Šī māja no sarkana vīna.....	96

<i>Tad tur Tu biji slēpusies</i>	97
<i>Neuztaisītas gultas</i> —.....	98
<i>Šiem ūdeņiem pāri</i>	99
<i>Mūzas roka</i>	100
<i>Dubulturna</i>	101
<i>Mūzejā</i>	102
<i>Orfejs Zelta krogā</i>	103
<i>Tavs miegs</i>	104
<i>Ķiršu dārzs galvā</i>	105
<i>Gregoriāņu dziesmās klausoties</i>	107
<i>(Sirgurdam Vīdzirkstem aizejot)</i>	109
<i>Nepateiktais</i>	110
<i>Stikli</i>	111
<i>Apokalipse</i>	112
<i>Vingrotāji</i>	113
<i>Dziedātāja ceļā uz ešafotu</i>	114
<i>Balets</i>	115
<i>Alelujā</i>	116
<i>Eņģelis</i>	117
<i>Pantomīma no ūdens</i>	118
<i>Narcisa atrašanās</i>	119
<i>Ideja</i>	120
<i>Trompetes</i>	121
<i>Parādība</i>	122
<i>Šīs puķes augšana</i>	123
<i>Viņas balss</i>	124
<i>Mēs varētu savienoties</i>	125
<i>Beidzot</i>	126
<i>Lapkritī</i>	127
<i>Largo</i>	128
<i>Dziedi</i>	129
<i>Piezīmes</i>	131

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 20 horizontal lines, with some lines appearing to be numbered or bulleted. The characters are very light and difficult to discern.

140. r

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306122456

